

ДЕТЕКТИВИ С МАШИНА НА ВРЕМЕТО

Фабиан Ленк

Златото на Чингис хан

Криминални загадки

ИЗДАТЕЛСТВО
ФЮТ

ФАБИАН ЛЕНК
ЗЛАТОТО НА ЧИНГИС ХАН

Превод: Десислава Лазарова

chitanka.info

Юлиан, Ким и Леон откриват тайната на една стара библиотека: магичният Темпус е машина на времето, която може да ги отведе на всяко място в миналото. Те пътуват по следите на престъпници в различни исторически епохи. Техните пътешествия във времето се превръщат в опасни приключения.

Монголия, 1227 г. Чингис хан е погребан на тайно място. Къде се намира последният му дом?

Детективите от машината на времето искат да разгадаят тайната, но се сблъскват с безскрупулни крадци на гробове...

КИМ, ЮЛИАН, ЛЕОН И КИЯ — ДЕТЕКТИВИ ВЪВ ВРЕМЕТО

Находчивата Ким, знаещият Юлиан, смелият Леон и загадъчната египетска котка Кия са четирима приятели, които имат необикновена тайна.

Те притежават ключ за старата библиотека в манастира „Свети Бартоломей“. Там се намира мистериозната стая на времето Темпус^[1], през която може да се отиде в миналото. Темпус пулсира в ритъма на времето, има хиляди врати и зад всяка се крие определена година от историята на света. През тези врати приятелите могат да се озоват в Египет от времето на фараоните или в древен Рим.

Винаги, когато се интересуват от някоя вълнуваща епоха или попаднат на загадъчен криминален случай от миналото, те се озовават там с помощта на Темпус.

И пак Темпус връща приятелите в настоящето. Трябва обаче добре да запомнят мястото на пристигането, защото само оттам могат да се върнат обратно в нашия свят.

Дори когато пътуванията във времето продължават по няколко дни, в настоящето не е изминала и секунда. Така никой не забелязва внезапните изчезвания на нашите детективи.

[1] Темпус (лат.) — време. — Б.пр. ↑

ТАЙНАТА ИСТОРИЯ

Бяха хиляди. Невидими за врага, скрити зад дърветата, с опънати лъкове и вдигнати саби, те бяха готови за битка! Готови да се бият и дори да загинат в името на своята мечта — световна империя на владетеля, когото наричаха „Господар на безкрайното море“^[1].

Чингис хан, яхнал мускулестия си жребец, се криеше зад гъсто преплетените клони на няколко дървета. Лицето му бе застинало като маска. Наблюдаваше разкаляния път, който се извиваше през гората между две скали. Отлично място за засада! Врагът всеки миг щеше да влезе в теснината, увлечен в преследването на група хански конници, които сутринта бяха получили задача да подмамят в капана многократно превъзхождащия ги противник.

Дочу се глух тропот на копита. Идват! Жребецът на хана неспокойно затанцува на място. Дочуха се викове и първите ездачи профучаха през теснината, приведени над конете си. Това бяха хората на хана, които побързаха да се скрият в гората.

В този миг ханът прошепна нещо на коня си и жребецът с един скок се озова на тесния път. Мъжът погледна към враговете, които се носеха насреща му. Сетне вдигна ръка, свита в юмрук, към небето, където живееше върховният бог Кьоке Тенгри^[2]. Лицето му гореше като в треска. Ярост и студена решителност блестяха в синьо-сивите му очи. Имаше още нещо — непоколебимост. В тези очи гореше огън, готов да изпепели всеки, осмелил се да застане на пътя му. От гърлото на хана излезе страховит рев и гората сякаш оживя. Воините на хана се спуснаха от всички страни върху изненадания враг. Зловещият смях на Господаря на безкрайното море се извиси над тътена на битката:

— Този свят ми принадлежи! — реवेशе Чингис хан. — Защото аз съм светът!

Ким стреснато се изправи в леглото и погледът ѝ се сблъска с широко разтворените очи на Кия. Котката изсъска тихо. Резките

движения на Ким я бяха подплашили.

— Какво... какво става... — Ким погледна объркано часовника. Беше два часа през нощта. Момичето затвори очи и се отпусна на възглавницата. Беше сънувала... всичко беше просто сън.

Ким почеса котката зад ушите и успокоеното животно се сгуши до нея с тихо мъркане. Преди да заспи, Ким прочете в списание „Нешънъл Джиографик“ статията за Чингис хан. В нея се разказваше за отличната военна тактика на страховития владетел на монголите и за това, че до ден-днешен никой не е успял да открие гробницата му. Имало повече от 100 експедиции, но нито една не разкрила тайнствения гроб с легендарното съкровище.

Странно, помисли си Ким, много странно! Любопитството я глождеше и не ѝ даваше мира дори насън. Странно, че и Кия беше неспокойна, но Ким вече не се опитваше да проумява загадъчното поведение на умното животинче.

Какво ли ще кажат Леон и Юлиан, мислеше си момичето и се усмихваше сънено. Със сигурност тази история ще ги очарова, също както и нея. Още днес ще разкаже на приятелите си за статията.

Ким се прозя. Не пишеше ли в статията и нещо за „Тайната история на монголите“^[3], древна хроника за живота на хана? Там може би има сведения за гроба на хана. Може би в старата библиотека има пълният текст на „Тайната история на монголите“...

— „Тайната история на монголите“? Звучи страхотно — развълнува се Леон.

Тримата приятели се разхождаха след училище из старата част на родния си град Зибентан. Пътят към манастира „Свети Бартоломей“, където беше градската библиотека, се изкачваше стръмно по тясна уличка.

— Щом тази история е толкова тайна, едва ли ще се пази в обществена библиотека — усъмни се Юлиан.

— Малко търпение — извика Ким и ускори крачки. Котката тичаше до нея. Грациозното ѝ тяло излъчваше напрежение.

— Правилно — съгласи се Леон. — Нищо не струва да опитаме.

Мисълта, че биха могли да открият гроба на Чингис хан, събуди у него истинска ловна треска.

По обяд библиотека беше затворена за посетители. Тъй като имаха ключ, приятелите можеха да потърсят книгата на спокойствие.

Преминаха бързо през първата читалня, между рафтове със стотици илюстрирани книги по география. Следващата зала беше посветена на човешката история.

Леон се огледа нерешително:

— Знаеш ли как се казва авторът на „Тайната история на монголите“, Ким?

Момичето вдигна рамене.

— Не, за съжаление.

— Това вероятно също е тайна — усмихна се Леон.

— Мноооого смешно!

— Дръжте се сериозно — сгълча ги Юлиан, но и той едва сдържаше смеха си.

Спряха пред рафтовете с надпис „Азия“. Юлиан прокара пръст по гръбчетата на томове.

— Може пък да открием нещо в раздела „Монголия“ или „Чингис хан“ — мърмореше той.

— Но книгите са подредени по автори — напомни му Леон.

— Не само. Има и предметни области. Ето тук! — Юлиан сочеше невзрачна бяла табела с надпис „Китай/Монголия“.

— Е, добре, едно на нула за теб — призна Леон и отиде при него. Започнаха да изваждат томове от рафта.

— Ето я! — извика внезапно Ким. В ръцете ѝ лежеше тъмнозелен том. — Ето я и самата нея: „Тайната история на монголите“!

— Дай да видим!

— С удоволствие — рече триумфално Ким, сложи книгата на масата и я разтвори. Юлиан и Леон се наведоха над пожълтелите страници, изпълнени със старинни букви.

— Това е хроника на монголите — досети се Ким и посочи един ред в средата на страницата. — Май е предназначена само за владетелите?

— Да, да — кимна Юлиан. — Но може би те са били единствените, които са можели да четат.

— Напълно е възможно. — Ким бе някак разсеяна. — Да потърсим някакво указание къде е погребан Чингис хан.

— Безсмислено е! — намеси се Леон. — Ако беше така, археолозите отдавна да са открили гроба!

Ким прехапа устни. Леон беше прав. Но в момента разполагаха само с тази хроника. И Ким продължи да я разгръща. Накрая намери главата, посветена на смъртта на Чингис хан. Според текста, човекът, който бил наричан с ужас и страхопочитание „Господаря на безбрежното море“, починал на 18 август 1227 г. по време на боен поход срещу въстаналото племе на тангутите^[4] в областта Урдос^[5]. Внезапно Ким сякаш замръзна.

— Тук пише, че ханът е починал след падане от кон... една година след падането!

— Една година след това?

— Да, прочети сам!

— Но това е абсурдно — възкликна Леон.

Юлиан също поклати глава.

— Обзалагам се, че тук нещо се премълчава! Интересно от какво всъщност е починал ханът!

Ким сложи ръце на кръста в любимата си поза.

— Ето че вече имаме за разрешаване цели два въпроса. Първо: къде е гробът на хана? И второ: каква е била истинската причина за смъртта му? Какво ще кажете?

— Страхотно! — извика Леон и изправи рамене, готов за нови приключения.

— Разбира се! — зарадва се Юлиан. — Отиваме право в годината, в която е умрял ханът! В Монголия, в земите на тангутите!

А Кия? Кия вече тичаше към Темпус, към машината на времето. Леон, Ким и Юлиан отместиха огромната библиотека, зад която беше скрита украсената с магически символи врата на Темпус. Отвориха я. Поколебах се за миг на прага, но Кия вече беше в средата на тайнствената зала, плувнала в синкав сумрак. Заобикаляха ги хиляди врати с обозначени над тях години.

Юлиан, Леон и Ким се довериха на свръхестественния нюх на котката. Тя се втурна по пулсирания под право към затворена врата, над която светеше числото 1227. Приятелите се спогледаха за последно. Внезапно вратата се отвори с трясък. По прага имаше засъхнали петна кръв. От бездънния мрак долетя страховит рев. Ледени тръпки полазиха по гърба на Ким: точно този рев чу в съня си миналата нощ! Тя се опита да прогони страха и заедно с приятелите си пожела да се озове в областта Урдос — там през 1227 г. бе приключил

земния си път великият Чингис хан... После нещо я повлече в черната нощ и отново чу крясък. Този път крещеше самата Ким. Настана мъртвешка тишина.

[1] Господар на безкрайното море — В превод от монголски Чингис хан означава „Господар на безкрайното море“. „Чингис“ означава безкрайно море, а „хан“ господар. Титлата хан са носели владетелите в Централна Азия, най-вече татарите и монголите. Буквално тя означава „Велик господар на господарите“. — Б.пр. ↑

[2] Кьоке Тенгри — Върховен бог, създател на света, владетел на небето и земята, живота и съдбата на хората. Той дава мъдрост и сила на хана да управлява държавата. Името „тенгри“ е разпространено в почти целия азиатски континент и има значение на „бог“ и „небе“. От тази дума произлиза и името на прабългарския бог Тангра. — Б.пр. ↑

[3] „Тайната история на монголите“ е анонимно съчинение в проза и стихове от XIII в., записано към 1240 г. В него се описва главно живота на Чингис хан. — Б.пр. ↑

[4] тангути — тюрко-монголско племе. — Б.пр. ↑

[5] Урдос — област във вътрешността на Монголия. — Б.пр. ↑

ПОРОБЕНИ

— Но... къде... къде сме? — чудеше се Леон, докато изтупваше дрехите си.

— Добър въпрос. — Юлиан се оглеждаше и очите му постепенно привикваха към тъмнината. — Там отсреща е по-светло. Елате!

Приятелите тръгнаха по някакъв проход, от който се отклоняваха множество тъмни коридори. Постепенно проходите се разшири и ги отведе в просторно гърло на пещера.

— Я, какви смешни остри шапки имате — не можа да се сдържи Ким.

— И твоята не е по-тъпа — върна ѝ го Леон.

Момчето свали шапката си и я заразглежда с интерес. Беше същата от парчета гладка кожа, а по ръба беше обточена с мека рунтава кожа. И тримата носеха ботуши, които им стигаха почти до коленете, груби панталони и тъкана дебела риза, вързана на кръста.

Приятелите излязоха от пещерата. Посрещна ги пронизващ вятър. Бледо слънце огряваше скалиста местност, а малко по-нататък скалите преминаваха в меки хълмове, покрити с необятно море от трева.

— Монголската степ — прошепна Юлиан.

— Сигурен ли си? — попита Леон. — Нали тръгнахме да търсим армията на Чингис хан, а тук няма нищо друго, освен трева и хълмове.

Юлиан изучаваше новите си ботуши.

— Непременно трябва да запомним тази пещера. Нали знаете... само оттук можем да се върнем в нашето време.

— Трудна работа — огледа се Леон. — Наоколо е пълно с пещери.

— Обаче входът на нашата е различен — забеляза Ким. — Погледнете — той е овален като отворена уста. А онези две неща горе приличат на два зъба.

— Да имах въображението ти! — разсмя се Леон. — Тези зъби са корени на дърво, което е поникнало в скалата над пещерата!

— Няма значение. Важното е, че мога да запомня мястото. И все пак бих искала да знам къде се намираме. Във всеки случай от армията няма и следа. — Ким взе котката в ръце. — Какво ще кажеш, Кия? Дали пък Темпус не се е объркал този път?

Кия се протегна в ръцете ѝ и измяука.

— Е, поне на теб тук явно ти харесва — подсмихна се Ким. Тя сложи ръка над очите си и огледа хоризонта. — Момчета, я вижте отсреща — извика тя, — това са ездачи!

Ким беше права. От изток идваше керван, който се движеше към хълмовете.

— Да ги пресрещнем. Тези хора сигурно знаят къде е армията на хана! — предложи Ким.

— Добра идея — съгласиха се двете момчета.

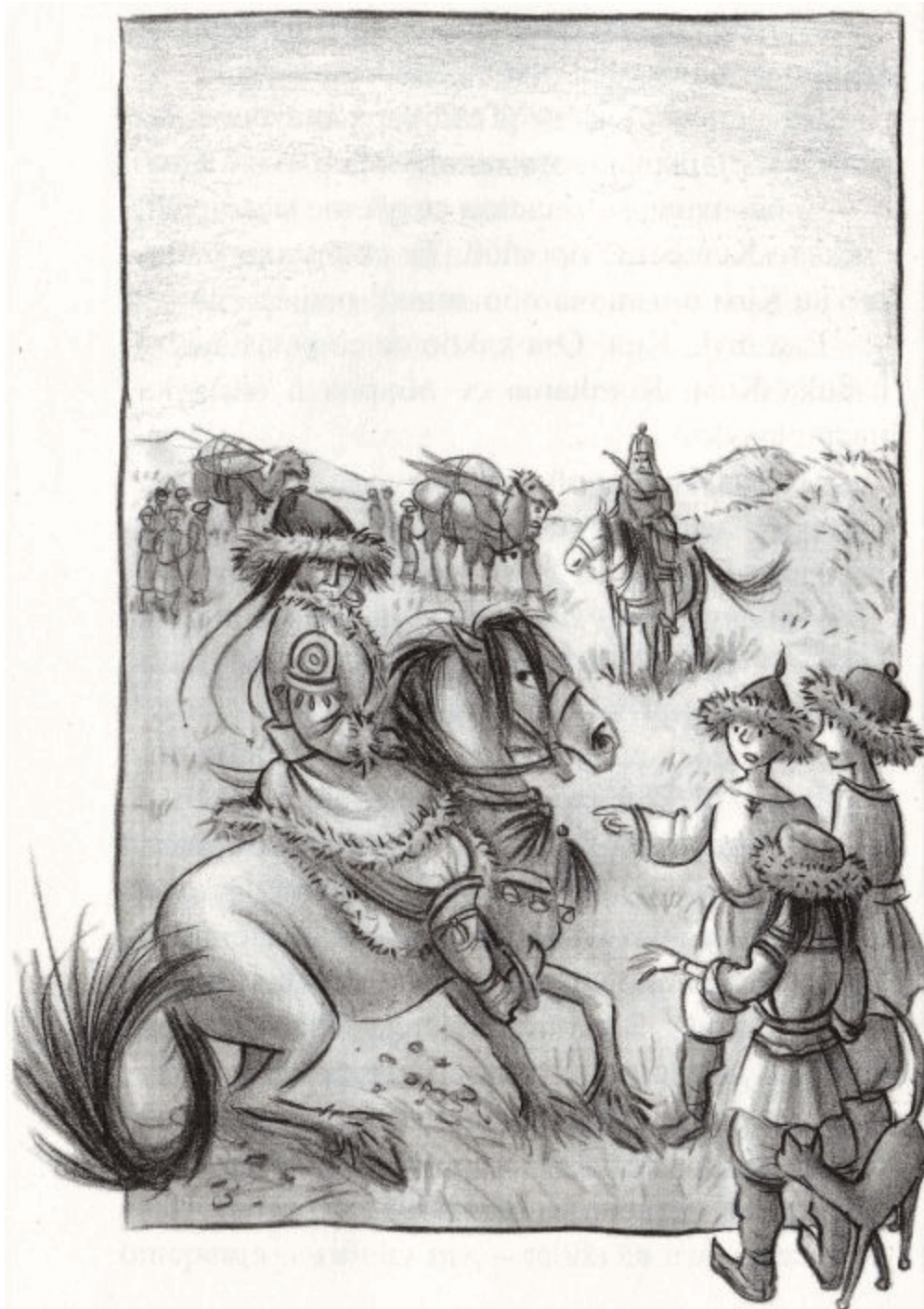
Само Кия беше против. Тя скочи от ръцете на Ким и изтича обратно в пещерата.

— Ела тук, Кия! От какво се страхуваш? — извика Ким. Котката се обърна и измяука настойчиво.

— Не, няма да дойдем при теб — отвърна твърдо Ким. — Ти ще дойдеш при нас. Хайде, момчета!

И приятелите тръгнаха да пресрещнат кервана. Кия измяука жално още няколко пъти, но после последва децата.

След малко стигнаха до кервана. Най-отпред върху як кон яздеше великолепно облечен мъж — очевидно водачът. Зад него вървяха двадесетина дрипави мъже и жени, а след тях идваха камили, натоварени със стока. Колоната завършваше с група тежковъоръжени ездачи. Водачът вдигна ръка и спря кервана. Загледа мълчаливо децата и котката, чиято опашка плющеше като камшик във въздуха. Приятелите виждаха, че Кия е много раздразнена, но не разбираха защо. Поне засега.

Очите на водача бяха тъмни и коси, имаше изпъкнали скули и плосък нос. Устата му изглеждаше като изсечена в лицето, а устните сякаш бяха от щавена кожа.

Юлиан направи нещо като поклон:

— Търсим армията на Чингис хан. Искаме да се присъединим към нея. Дали можете да ни помогнете и да ни кажете как да я

намерим?

Лицето на водача бавно се оживи:

— Две дългоноси деца и една котка сами в нашата хубава степ!
Как се озовахте тук?

Леон и Ким погледнаха към Юлиан, само той би могъл да даде убедително обяснение на монгола. Юлиан кимна, имаше готов отговор.

— Ох, това е тъжна история — започна той. — Както си пасяхме овцете край нашия стан, ни нападнаха. И...

— Кой ви нападна?

Юлиан вдигна рамене.

— Като че ли бяха ездачи от племето на тангутите. Имаше бой. Отвялякоха всички възрастни...

Юлиан избърса с ръка несъществуващи сълзи в очите си. Ким погледна към небето, защото се уплаши, че ще се разсмее. Както винаги, Юлиан се справяше чудесно: беше истински артист и измисляше страхотни истории.

— Стига си хленчил! — изръмжа водачът.

— Добре — подсмръкна Юлиан. — Така останахме без родители и сега скитаме из степта. Искаме при хана. Армията му ще намери тангутите и ще освободи родителите ни.

Водачът се изплю.

— О, великият хан ще бъде безмерно зарадван, че получава такова подкрепление, кълна се във всемогъщата Етюген Еке^[1]! — И той се разсмя гръмогласно. Останалите ездачи се присъединиха към смеха му. Само жалките създания в дрипи мълчаха с клюмнали глави.

— Добре, ще ви помогна — рече водачът на кервана и отново стана сериозен. — Все пак днес е хубав ден. Освен това аз, почитаният търговец Мангу, имам голямо сърце, нали така? — и той се обърна към свитата си, която раболепно закима.

Самодоволните хвалби на Мангу ядосаха Ким:

— Попитахме те само за пътя, нищо повече. Е, къде да намерим армията на хана?

Доброто настроение се изпари от лицето на Мангу:

— Коя си ти, че си позволяваш да говориш така с мен? — изкрещя той на момичето и направи знак на един от хората си.

Мъжът скочи от коня и се нахвърли върху Ким, тя се изплъзна ловко и му подложи крак. Смаяният монгол се строполи шумно на

земята, но веднага скочи на крака. Леон и Юлиан се притекоха на помощ на приятелката си. Войникът обаче отново се нахвърли разгневен върху децата. В този момент Кия скочи върху него и го ухапа по рамото. Войникът изкрещя от болка и изненада. По кожената му ризница пръснаха капки кръв. В следващия миг във въздуха изсвистя ласо и преди приятелите да разберат какво става, лежаха здраво овързани в степната трева. Кия тичаше отчаяно около тях, а ухапаният войник безуспешно се опитваше да я улови и да я натика в една торба.

— Спри, успокой се и остави котката на мира! — нареди му Мангу. После слезе тежко от коня и се наведе над пленниците:

— Вие наистина сте големи късметлии. Първо, защото няма да наредя да ви убият. И второ, защото ще ви заведе при хана. Армията му е съвсем близо.

Децата втренчиха враждебни погледи в Мангу.

— Дори смятам да ви продам на хана. Той постоянно има нужда от работливи слуги. — И Мангу опипа ръката на Леон. — Е, ти поне си якичък.

— Гаден търговец на роби! — процеди Ким.

— Млъкни най-сетне! — скастри я Юлиан.

Мангу се ухили:

— Остави я. И след като сме заговорили за теб, момиче — ти си доста хубавичка и темпераментна. Това ми харесва. — Мангу потърка замислено брадата си. После прокара ръка през косите на Ким. По тъмното му лице с груба обветрена кожа пробягна нещо като усмивка. — Хм, може пък да те взема за една от моите жени.

— Какво?! — не се сдържа Ким. Ако имаше свободна ръка, вече щеше да е изподрала лицето на Мангу.

— Ами, ние, монголите, имаме по няколко жени — рече Мангу между другото. — Обаче като се замисля, бих могъл вместо това да взема добри пари за теб. Ще видим. — И той направи знак на хората си, които вдигнаха на крака новите пленници и ги избутаха грубо. Кия се скри във високата трева и наблюдаваше сцената с разширени немигащи очи.

Керванът отново потегли. Най-отпред гордо яздеше Мангу.

— Добре започваме, няма що — обади се Ким с унил глас.

— Почакай да стигнем до хана. После ще му мислим — опита се да я утеши Юлиан.

— Мислете позитивно — взе думата Леон. — Нали все пак ни водят право при хана. Кой знае дали щяхме да го намерим сами.

После се обърна към мъжа и жената, които подтичваха вързани след него, заедно с двете си деца:

— И вие ли сте роби? — попита той.

— Да — отговори мъжът, който се казваше Алах. — От един малък ясун^[2] в планините сме. Отглеждаме кози и овце. Хората на Мангу нахлуха в юртите^[3] ни през нощта. Който се опита да се отбранява, беше убит. Останалите виждаш в този тъжен керван.

Леон огледа мрачно измършавелите фигури, бяха като сенки, които се влачеха с мъка сред високите степни треви.

— Мангу почти не ни дава да ядем — продължи Алах. — Храната му излиза твърде скъпо, а това намалява печалбата.

— Наистина ли армията на хана е наблизко?

Алах вдигна рамене.

— Нямам представа. Армията непрекъснато се мести от едно място на друго. Кой знае дали изобщо ще сме живи, когато Мангу я достигне.

[1] Етюген Еке — монголска богиня, „майка на земята“. — Б.пр.

↑

[2] ясун — семеен клан, род. — Б.пр. ↑

[3] юрта — Леко преносимо жилище с дървен решетъчен скелет, който се покрива с кожа или плъстени черги. Обикновено има покрив с формата на конус или полусфера. Използва се от номадските народи в Средна Азия. — Б.пр. ↑

АРМИЯТА НА ХАНА

Над хълмистата степ бавно се спускаше здрач. Приятелите вървяха мълчаливо сред другите роби. Внезапно се чува развълнувани гласове. Един от съгледвачите на Мангу се беше върнал с новина.

— Видях лагера на Чингис хан! — провикна се той отдалеко.

— Ти си добър разузнавач — похвали го Мангу. — Но пък иначе нямаше да бъдеш при мен.

Ким гневно присви очи:

— Не мога да го понасям този самодоволен хитрец!

— Дръж си езика зад зъбите! Не казвай нищо, преди да си го обмислила добре! — предупреди я Юлиан.

— Не бери грижа — кимна Ким. — Ще се взема в ръце. Но понякога ми е ужасно трудно.

Съгледвачът поведе кервана на юг. Изкачиха се на един хълм. Ким, Юлиан и Леон изумени замръзнаха пред откритата се гледка. В далечината, в покрайнините на безкрайна горска местност беше разположен огромен военен стан. Виждаха се множество подредени в кръг юрти, между които цъкаха малки черни точки.

— Това са десетки хиляди воители — рече Мангу със страхопочитание. — Само един Гур хан^[1] може да води толкова хора — Чингис хан.

— Ах, така ли!? Мислех, че това е по силите само на забележително великия и храбър Мангу — не се стърпя Ким, но за щастие никой, освен приятелите ѝ не я чу.

— Шшшт! Престани, Ким! — изпъшка Леон, ужасен от острия ѝ език.

— Нали няма ти да се жениш за него! — зашептя гневно Ким.

— Обещаваме ти, че това в никакъв случай няма да стане — рече твърдо Леон.

— Заклевам се — подкрепи го Юлиан. — Внимание, Мангу идва!

Търговецът на роби разбута настрани другите роби и се наведе над Ким.

— Е, какво, сега искаш ли да се омъжиш за великия Мангу? — попита той с престорена усмивка.

Ким стисна здраво устни.

— Виждам гнева в очите ти — заяви Мангу. — Ти си буйна, твърде буйна, според мен. Затова за съжаление няма да имаш щастието да се омъжиш за мен. Реших да продам и теб. Имаш твърде чепат нрав.

— Жалко, наистина жалко — отвърна ехидно Ким. Леон и Юлиан се молеха на боговете да затворят опърничавата ѝ уста. За момент изглеждаше сякаш Мангу иска да каже още нещо, но после се обърна и се метна на коня си.

Малко по-късно керванът спря до стана на Чингис хан. Озоваха се сред дима на множество лагерни огньове, рева на камили, блеене на овце и цвилене на яки монголски коне. Стражите поведоха Мангу, хората му и робите покрай кръгли юрти, построени от дървени колове и плъстени черги. Пред някои от тях седяха войници, които гребяха от своя хар съол^[2] — тлъста супа с парчета месо и пиеха архи^[3]. Други играеха есон тохой^[4] с тънки животински кости — играчите трябваше със сръчни движения на пръстите да избутат костите зад определена линия. Децата ококориха очи при вида на войник, който хранеше опитомен сокол, кацнал на ръката му.

Стражите заведоха пътниците до една по-голяма юрта. Оттам излезе дебел кривокрак мъж и огледа с досада новодошлите.

Мангу направи лек поклон и рече:

— Поздравявам те, скъпи Добун, и ти вода нови работливи помощници.

— Това са полумъртви от глад роби, нищо повече — уточни Добун.

— Полумъртви от глад ли? Какво говориш! — провикна се Мангу с престорена изненада. — Те са жилави и издръжливи, приятелю. Понасят всякакви несгоди. Все хора, които ще ти послужат за надзиратели на товарните животни. Ще ти предложи добра цена! Но какво говоря: ще ти предложи най-добрата цена! Направо ще ти подаря тези нови служители!

Добун изгледа презрително Мангу:

— Знам ги аз твоите обещания. Вземам само трите деца. Ще чистят мръсотията на животните. Но за другите жалки създания нямам работа. Изчезвайте оттук!

— Но умолявам те, скъпи ми Добун, не можеш да постъпиш така с мен...

— Затвори си устата и изчезвай оттук, преди да реша друго! — извика грубо Добун.

И той хвърли на Мангу кожена торбичка с пари, после направи знак на стражите да изхвърлят търговеца и хората му от стана.

— А вие... — обърна се Добун към децата, когато другите се отдалечиха. — При мен ще живеете сносно, но само ако правите точно това, което съм ви наредил, ясно ли е? Ще спите в една юрта с другите деца роби. През деня ще събирате с вили и кофи мръсотията на животните. Както знаете, в степта няма достатъчно гориво за огън. Затова горим тор от животните. Вилите и кофите са зад юртата. Торът също се складира там. Други въпроси?

— Да — обади се Ким. — Имаме си тук една котка. Тя няма да пречи на никого, нали?

— Котка? — вдигна вежди Добун. — Не, не ми пречи. Но в лагера има няколко откачени, които обичат да ядат такива животни! — И той се скри в юртата с гръмогласен смях.

— Какво ли ще стане с бедния Алах и семейството му? — попита унило Юлиан.

— Ако не успее да ги продаде, Мангу сигурно ще ги освободи. Нали тогава няма да струват нищо! — Ким никога не губеше надежда.

— Може пък отново да наминем оттук, за да докара други роби — предположи Леон. — И току-виж сме успели да освободим Алах и другите.

Това изглеждаше твърде невероятно, но в момента не можеха да направят нищо за Алах и неговото семейство. Юлиан предпочете да смени темата:

— Трябва да сме доволни, че все пак се озовахме в лагера на хана. Нещата можеха да се развият и по-зле.

— О, да — закима Ким. — Вече се виждах като една от жените в юртата на оня противен търговец на роби. Какъв самовлюбен мазен тип!

— Жалко само, че досега не сме видели хана. Много съм любопитен как изглежда — обади се Леон. Той грабна вила и кофа. — Хайде да се разходим из лагера и да съберем тор. Така ще огледаме наоколо, без да правим впечатление.

Трите деца и котката тръгнаха из лагера. В центъра му се издигаше странна постройка — грамадна палатка на колела. Тази юрта беше разпъната върху няколко товарни коли. Наблизо пасяха двадесетина вола, чиято задача очевидно беше да теглят тези коли. Пред юртата се развяваха знамена, въоръжени мъже постоянно влизаха и излизаха.

— Това трябва да е юртата на хана — прошепна Леон, докато се опитваше да вдигне с вилата една конска фъшкия. Тя обаче се разпадна на две.

— Ама че съм левак! — изруга Леон.

— Така е — каза някой зад приятелите.

Те се обърнаха изненадани. Зад тях стоеше мършаво момиче с рошави коси. Беше метнало на рамото си вила за тор.

— Можеш ли по-добре? — попита Леон с дружелюбна усмивка.

Момичето, на около 11–12 години, замълча. Тясното ѝ тъмно лице изглеждаше прекалено сериозно за годините ѝ. Тя сръчно пое с вилата си друга фъшкия и я хвърли в кофата.

— Е, добре, едно на нула за теб — призна Леон. — Как се казваш?

— Ча-арун. — Момичето се наведе, за да погали Кия, която се въртеше из краката му, и добави: — Но повечето ме наричат само Ча.

Приятелите се спогледаха. Очакваха Ча да ги попита за техните имена, но... не се случи.

— Виж ти... Кия я хареса! Това е добър знак — отбеляза тихо Ким, а после продължи по-високо: — Ние сме нови тук. Пристигнахме днес.

Ча ѝ хвърли бърз поглед. Лицето ѝ не издаваше нито интерес, нито враждебност.

— Роби ли сте? — попита тя внезапно.

— Да.

— На Мангу?

— Точно така.

Ча стана. По лицето ѝ като тъмен воал се спусна тъга, ръцете ѝ стиснаха така здраво дръжката на вилата, че кокалчетата на пръстите ѝ побеляха.

— Всички ги води Мангу — прошепна тя. — Всички, които не могат да се отбраняват, слабите и децата като нас. Всички, които са сами и изгубени в тази огромна страна.

— И ти ли си дете-роб? — попита предпазливо Ким.

Последва неохотно кимване.

— Да, нашият ясун беше нападнат. По време на битката изгубих семейството си. Не знам какво е станало с тях. Най-вероятно родителите и братята ми са мъртви. Аз бях лесна плячка за човек като Мангу! С вас ставаме двадесет деца. Живеем всички заедно в юртата ей там. — Ча посочи към мястото, откъдето дойдоха. — Ще ви покажа къде можете да спите.

Децата затътриха изморени нозе след момичето. След като изсипаха събрания тор на определеното място, Ча ги отведе до една невзрачна юрта, покрита като повечето други с бяло платно и турги^[5] — дебели, напоени с лой плъстени черги. Ча отвори тежката дървена врата и влезе.

— Внимавай! — предупреди тя Юлиан, който понечи да влезе след нея.

— Какво има? — попита объркан той.

— Ти едва не настъпи прага — обясни Ча. — Ако докоснеш босога^[6], ще донесеш нещастие на всички, които живеят тук!

— Е, добре — съгласи се Юлиан и направи голяма крачка над прага.

Леон и Ким го последваха. В средата на юртата, точно под кръглият отвор на върха, имаше издута печка на три крака. Срещу входа беше издигнат обикновен олтар с две плъстени кукли онггон^[7] — символ на домашните духове, и издялано от дърво виме за късмет.

Ча посочи три вълнени постелки.

— Там можете да спите, след като си свършите работата. Жадни ли сте?

Без да изчака отговора им, тя напълни три чаши с някаква светла течност. Приятелите отпиха предпазливо, а през това време момичето ги разглеждаше внимателно:

— Това е есег^[8], мляко от кобила. Като ви гледам, май го опитвате за пръв път! От кой свят изобщо идвате? — попита внезапно тя, виждайки физиономията, която направи Леон, докато пиеше.

— Доста отдалеч — отвърна бързо Юлиан. — Далеч зад хълмовете.

И тогава най-сетне приятелите се представиха на Ча.

За пръв път по лицето на малката монголка пробягна усмивка. Сега тя изглежда доста хубава, помисли си Юлиан.

— Толкова много далеч зад хълмовете — подсмихна се Ча. — Но няма значение. Всеки си има тайни. А сега елате, трябва да съберем още тор. Иначе мързеливият Добун ще се вкисне. И внимавайте за босога!

— Ти приемаш това много сериозно — усмихна се Юлиан.

В следващия миг Ча се озова пред него и процеди намръщено:

— Именно! Приеми го и ти! Ханът нарежда да се отсеке главата на всеки, който дори само докосне босога на своята юрта! Сега разбираш ли колко е сериозно?

Юлиан вдигна отбранително ръце.

— Ясно, ясно. Да не се стъпва на босога, никога, при никакви обстоятелства!

— Точно така. Иначе няма да видиш следващата зора — присмя му се Ча. — А това ще е твърде жалко.

— О, да, ще е твърде жалко за тази умна и хубава глава — присмя му се и Ким и си спечели един много гневен поглед.

Ча остана сериозна:

— Нямах предвид това.

Странно предчувствие обзе Юлиан.

— Така ли? А какво тогава? — попита той напрегнато.

Ча ги изгледа един по един.

— Ах, вие глупавичките ми. Утре предстои битка. Но не каква да е, а решаващата битка срещу войските на тангутския владетел Бурхан. Ще има битка, каквато тази земя още не е виждала, така каза нашият шаман^[9] Кутула. — Момичето сниши глас и продължи шепнешком. — Кутула каза също, че степта ще се превърне в море от кръв. Тази битка ще означава смърт за хиляди. Моля се за нас все пак да има утро, в името на Ял-ун Еке^[10].

[1] Гур хан — Тюркската дума „гур“ означава народ, племе. Титлата гур хан е давана от курултай, висшия съвет, в който влизали представители на всички племенни съюзи „нойони“. — Б.пр. ↑

[2] Хар съол — Гъста супа с късчета месо. Като повечето номадски народи, монголите се хранели предимно с месо. Стадата от овце и кози, коне и камили са им осигурявали храна и дрехи. — Б.пр. ↑

[3] Архи — Алкохолна напитка от ферментирало мляко. Заради суровите условия на живот в степта, алкохолът бил доста разпространен сред монголите. Освен архи, те произвеждали ракия от динени семки. — Б.пр. ↑

[4] Есон тохой — Монголска хазартна игра, която се играе с кости от животни. — Б.пр. ↑

[5] турга — плъстена черга, с която се покрива юрта. — Б.пр. ↑

[6] босог — праг. — Б.пр. ↑

[7] онггон — дух-закрилник. — Б.пр. ↑

[8] есег — кобилско мляко. То било важна част от храната на монголите. — Б.пр. ↑

[9] шаман — Жрец при евразийските конни народи. Шаманът имал изключително голяма власт в държавата. — Б.пр. ↑

[10] Ял-ун Еке — монголска богиня, „майка на огъня“. — Б.пр. ↑

БИТКАТА

Слънцето изгря между хълмовете като огромен огнен щит. Добун изпрати Ким, Юлиан и Леон за вода до един малък извор край гората. Утрото беше хладно и водата в малкото езерце блестеше. Всичко изглеждаше мирно и спокойно. Но приятелите бяха неспокойни. Страхът от предстоящата битка бавно се настани в сърцата им. Половината нощ лежаха будни и разговаряха шепнешком. Вдъхваха си кураж един на друг и размишляваха как да избегнат опасностите. Сега бяха коленичили мълчаливо един до друг и бистрата ледена вода бълбукаше в кофите. Дебнеха за всеки шум и си отдъхнаха, едва когато се върнаха в стана.

Докато носеха водата на конете, Кия внезапно стана неспокойна. Ушите ѝ се обърнаха напред.

Ким се наведе над котката:

— Какво има? Какво те дразни?

Кия изтича напред.

— Отива към шатрата на хана — прошепна развълнувано Ким.

— Олеле! — стресна се Юлиан. Той се сети за предупреждението на Ча за прага на шатрите. — Връщай се веднага, Кия!

— Хайде да видим какво е открила — подкани ги Ким. — Сигурно там става нещо интересно! Елате, момчета!

Пред ханската юрта се бяха събрали стотици воини. Приятелите се промъкнаха сред множеството до първите редици.

И тогава внезапно го съзряха — Чингис хан беше седнал на обикновен стол пред входа на юртата си. Носеше дрехи от черна кожа и богато украсени ботуши. В ръцете си държеше камшик. На устните на този страховит владетел играеше почти замечтана усмивка, а умните му синьо-сиви очи оглеждаха лицата на воините. Когато погледът му спираше върху някого, мъжът свеждаше почително поглед. Беше впечатляваща гледка — ханът владееше хората си, без да каже дори и дума.

Внезапно се чу странна песен, лееща се под ударите на барабан. Усмивката върху лицето на хана беше заменена от напрегнато очакване. В множеството се отвори проход. Появи се мъж с корона от пера и барабан. Той носеше дълго наметало, украсено с птичи нокти, дълги пъстри ленти и снопчета пера.

— Кутула — прошепна Ча, която се появи внезапно зад тях и ги изгледа сериозно и някак тъжно. — Шаманът!

Кутула достигна центъра на кръга и се поклони пред своя господар. Чингис хан му кимна, но все още не бе отронил и дума. Шаманът започна да танцува и да пее, удряйки все по-бързо барабана, докато накрая ритъмът стана неударим. Внезапно той падна на колене, извади малък съд от торбичката на колана си и го скри с наметалото. Когато отново дръпна наметалото, изпод него лумнаха пламъци. Множеството отстъпи ужасено назад.

— Летящият огън! — прошепна боязливо Ча. — Само Кутула притежава власт над него.

Приятелите се спогледаха. Но в следващия миг шаманът отново привлече вниманието им. Той беше запалил на земята малък огън и държеше в пламъците една кост.

Ча забеляза изненаданите погледи на приятелите си и обясни:

— По тази кост от овца, Кутула ще разгадае дали ханът ще спечели битката!

Малко след това шаманът издърпа костта от огъня и разгледа тънките пукнатини от нагряването. Беше се възцарила абсолютна тишина.

Кутула стана и за пръв път извиси глас:

— Велики хане! — извика той. — Знакът, който ни дава небето, е недвусмислен: костта се спуска по дължината — ти ще победиш!

Воините избухнаха в ликуващи викове. Сетне ханът се надигна и в миг врявата стихна.

— Всеки знае своите задължения — рече той властно на предводителите. — Тръгвайте!

Един час по-късно станът беше пуст. Хиляди тежковъоръжени войници се скриха в гората. Малък конен отряд тръгна напред — към войската на тангутите, която според съгледвачите беше съвсем близо.

Ким, Юлиан, Леон, Кия и Ча се покатериха на високо дърво, от което виждаха пътя, пресичащ гората. Покритите със сочни зелени

листа корони на дърветата щяха да бъдат единственото относително сигурно място по време на битката.

Малко преди това разпалено бяха спорили по този въпрос. Юлиан настояваше да наблюдават битката от някой хълм, отдалечен поне на стотина метра от гората. Но Ким и Леон възразиха, че оттам най-вероятно няма да видят нищо — дърветата щяха да скрият гледката към бойното поле. А Ким и Леон бяха страшно любопитни да узнаят какво ще стане с хана при тази битка. Ще остане ли невредим? Или това ще е последният му бой? Накрая Леон и Ким се наложиха. Те знаеха, че в гората са изложени на опасност, но бяха готови да поемат този риск.

И ето сега Ким седеше на един чаталест клон, облеганата на ствола на дървото. В скута ѝ се гушеше Кия. Докато галеше копринената ѝ козина, Ким усети, че египетската котка е страшно напрегната. Кия също усещаше опасността:

— Също като в съня ми — тихо каза Ким на приятелите си. — Само дето сега всичко е истинско!

Мина още един час. Чакането започна да дотяга на приятелите. В този миг по пътя се зададоха няколко конници, единият почти висеше от седлото си. От раната на гърба му течеше кръв. Дочуха се развълнувани гласове и на пътя се появи ханът, яхнал гордо своя кон. В десницата му проблясваше богато украсена сабя.

— Сабята на хана! — възкликна Ча. — Кутула я омагьоса. С нея ханът е още по-силен.

Срещу Чингис хан се носеше огромно множество въоръжени мъже — тангутите! Ханът нададе страховит рев.

— Точно като в съня ми! — потръпна Ким. Тя наблюдаваше сцената с широко отворени очи.

От гората изскочиха скритите воители на хана и се хвърлиха срещу изненадания враг. Въздухът се изпълни със звън на саби, свистене на стрели, бойни викове и стонове на ранените.

— О, Боже, мили Боже, Божичко — не спираше да шепне Юлиан, пребледнял като платно.

Не понасяше кръвопролития и предпочиташе да се вира в самотния облак, плуващ по спокойното синьо небе. Защо ли не се скриха на някой по-отдалечен хълм!

Ким беше изцяло завладяна от битката. Тя следеше развълнувано всичко, което се случваше на пътя. Погледът ѝ не се откъсваше от хана.

— Вижте колко добре язди! — обади се тя. — Такъв човек не може да умре след падане от кон!

— Да, причината за смъртта му най-вероятно е друга — съгласи се Леон и в следващия миг изкреця: — Пази се!

Момчето рязко се приведе и в ствола на дървото точно над главата му се заби горяща стрела.

— Проклятие! — извика Леон. — Дървото се запали!

Листата и крехките вейки пламнаха. Огънят се разпространяваше светкавично.

— Слизайте бързо! — нареди Леон.

— Ти луд ли си? Долу е битката! — паникьоса се Юлиан.

— Нямаме друг избор! — извика Леон. — Слизайте бързо и тичайте към най-близкото дърво! Бързо!

Той се спусна ловко по ствола. Приятелите му го последваха. Под дървото двама мъже тъкмо бяха кръстосали саби в смъртоносна схватка. Други двама се търкаляха на земята. Проблесна кама, чу се крясък. Леон се огледа трескаво — на няколко крачки от него имаше дърво, но клоните му бяха твърде високи. Няма да успеят да се покатерят! Към тях се носеше в галоп ездач с опънат лък. Стрелата вече свистеше във въздуха и се заби в гърдите на един тангут. Дървото, на което бяха допреди миг, лумна като факла. Лъхна непоносима горещина. Захвърчаха горящи клони.

Юлиан се притисна към Леон.

— Накъде? Казвай накъде? Моля те!

Леон разбра, че Юлиан почти се е парализирал от страх, трябва веднага да се изтеглят от бойната линия. Усети как сърцето му бие в гърлото. Ето там! Голяма скала! Дали ще ги скрие? Все едно, трябва да опитат! И без това нямат друг избор!

— Бързо! — извика Леон, хвърли се напред и се скри зад скалата. Приятелите му го последваха с омекнали нозе.

— Наведете си главите! — нареди Леон.

Сгушени един до друг, донякъде бяха защитени. Леон си пое дъх и надникна над ръба на скалата. Нещо се удари в камъка току до главата му. Пръснаха искри. На земята падна стрела с железен връх. Леон се скри бързо.

— Какво беше това? — попита Юлиан с разтреперан глас.

Той лежеше между Ча и Ким, която притискаше към себе си Кия. Очите на котката бяха разширени от страх.

— Всичко е наред — излъга Леон, докато опитваше да успокои дишането си. — Но никой да не вдига глава дори на сантиметър! Ясно ли е?

ГУЩЕРИЦАТА

Войската на тангутския княз Бурхан беше унищожена. След като благодариха на боговете за тази бляскава победа, монголите започнаха бурни празненства в целия стан. Победата над Бурхан беше само част от големия план, но беше изключително важна, защото Бурхан имаше славата на страховит и обигран в битките предводител.

Сега в лагера на победителите пламтяха празнични клади. Воините на хана се смееха и танцуваха. Свирач изпълняваше игрива мелодия на морин ков^[1], инструмент, подобен на цигулка. Млечната ракия се лееше като река.

Децата бяха изпратени да обслужват владетеля и неговите най-приблизени военачалници пред украсената с множество знамена ханска юрта. Те разнасяха огромни порции с уханни дал^[2] и мах^[3] и през цялото време имаха възможност да наблюдават хана.

— Невредим е и в прекрасно настроение — прошепна Ким на приятелите си.

— Именно — съгласи се Юлиан. Той като че ли се беше съвзел от ужаса на битката и отново бе готов да се посвети на изследователската си мисия. — Но тогава от какво ще умре? Утре е последният му ден, ако историците не грешат!

Ким поклати глава.

— Вероятно грешат. Какво би могло да се случи на хана сега?

В същия миг към хана се приближиха двама воини — водеха една изключително красива жена. Мъжете се поклониха дълбоко и рекоха угоднически:

— Поздравяваме те, Владетелю на безкрайното море!

Ханът кимна леко. После се обърна към жената.

— Я, да видим кого сте ми довели...

Ким даде знак на приятелите си. Те се скриха в сянката на една юрта, достатъчно близо, за да чуват разговора.

— Хубавата Кюрбелдшин — отговори си сам ханът. — Наричат те Гущерицата, нали?

Той се надигна и обиколи жената, която не го удостои дори с поглед.

— Наистина имаш красиво стройно тяло на гущерица. Самотна гущерица. Защото мъжът ти, тангутският княз Бурхан, е мъртъв — отбеляза ханът между другото. Той застана пред жената и втренчи поглед в лицето ѝ.

— Горда си, а? Но това ми харесва. Ще те направя една от жените си. Само такава си нямам: жена на бивш тангутски княз.

Ким изпъшка тихо.

— Е, какво ще кажеш? — попита ханът, понеже жената не отвърна.

Кюрбелдшин се изплю точно пред краката му. Множеството ахна от изумление. Всички очакваха ханът да извади сабята си и да обезглави непокорната...

— Още тази нощ ще сломя съпротивата ти — закани се тихо Чингис хан. — А после ще ми принадлежиш — както и целият ти народ. Е, поне това, което остана от него! — Той отметна глава назад и гръмко се разсмя. После нареди да отведат Кюрбелдшин.

— Става интересно! — проточи Леон.

— Какво искаш да кажеш? — попита Ким.

Леон сложи пръст на устните си.

— Искам да кажа, че трябва да държим Кюрбелдшин под око. Какво ще кажете?

Приятелите му кимнаха.

През следващите часове децата бяха заети да разнасят напитки и ястия. Това си имаше своите предимства, защото от време на време можеха да си пъкнат тайно нещичко в устата. Оставяха лакомства и за Кия, която през цялото време не се отделяше от тях.

— Не е ли време да приключваш с празника — прозя се Ким малко преди полунощ. — И без това вече са направили главите.

Леон посочи с глава към юртата на хана.

— Това е самата истина, дори стражите си пийнаха добре.

Не след дълго ханът, олюлявайки се, се надигна от мястото си край огъня.

— А сега ме оставете сам — нареди той. — И доведете онази хубава гущерица в юртата ми.

Приятелите мигом се разбудиха. Те видяха как отвеждат Кюрбелдшин в юртата на хана. Ханът влезе след нея и затвори вратата.

— Ами сега? — попита напрегнато Юлиан.

— Да вървим да спим — предложи Ким и отново се прозя.

— В никакъв случай! — възпротиви се Леон.

— Току-виж сме пропуснали нещо!

Юлиан го изгледа с недоумение.

— Но какво искаш? Да влезем в юртата и да им кажем „Лека нощ“?

— Не, естествено, че не — отвърна нетърпеливо Леон. — Но може би има начин да надникнем вътре.

Ким и Юлиан не бяха въодушевени, но все пак склониха да останат с Леон край юртата на хана. Те се промъкнаха покрай часовете, които дремеха пред входа, и се озоваха край една от страничните стени на огромната шатра.

— Но тук е тъмно като в гроб — оплака се тихо Юлиан. — Какво да видим?

— Почакай — скастри го Леон.

В този миг Кия измяука тихо. Леон се наведе към нея.

— Какво става? Искаш да ни покажеш нещо, нали? — прошепна той с надежда.

Котката побутна подканващо Леон с носа си. После изчезна във високата степна трева.

— Не бързай толкова! — извика ѝ тихо Леон и се запрепъва след нея.

След малко откриха Кия откъм гърба на юртата. На слабата лунна светлина те различаха процеп в плъстената черга.

Леон подсвирна възхитено.

— Браво на теб, Кия!

Момчето погали котката по главата, а после се взря във вътрешността на юртата.

— Какво виждаш? — не се стърпя Ким.

— Почти нищо — призна Леон. — Процепът е твърде тесен.

Той се опита да го разшири с ръце.

— Внимавай! — предупреди го Юлиан. — Всеки момент оттук може да мине някой часовой!

— Какво говориш, не видя ли, че спят — възрази Леон и продължи да разширява процепа, като внимаваше да не вдига шум. Накрая процепът стана толкова голям, че и тримата можеха да надникнат в юртата.

В средата на помещението голяма печка излъчваше приятна топлина. До нея беше разположено огромно легло с множество изкусно извезани възглавници. Ханът седеше на леглото с гръб към приятелите и тъкмо разтваряше ръце.

— Е, как ти харесва в лагера на победителите? — попита той с игрива ирония.

Кюрбелдшин се приближи към него. По чудно хубавото ѝ лице нямаше и следа от враждебност. Тя гледаше хана приветливо. Лека усмивка играеше по устните ѝ, когато каза:

— Навред се усеща безкрайната ти власт, повелителю мой. Щастлива съм, че съм при теб.

— О, така ли? — зарадва се ханът. — Преди малко говореше съвсем други неща.

— Да — призна Кюрбелдшин. — Тогава бях много разгневена. Но гневът ми премина.

— Заклевам се във великия Кьоке Тенгри, че се радвам да чуя това!

Ханът завъртя леко глава. Сега приятелите видяха, че се усмихва доволно. Той не подозираше никакво притворство, изглеждаше спокоен и в отлично настроение. Тогава Кюрбелдшин направи още една крачка към него.

Ким прехапа долната си устна. Тук нещо не беше наред! Какво беше намислила Кюрбелдшин?

— Жадна съм — усмихна се Гущерицата.

Ханът посегна да ѝ налее от стомната с архи, поставена на малка масичка до леглото между няколко скъпи китайски чаши.

— О, не — спря го Кюрбелдшин. — Това не е работа за владетел.

Тя го бутна игриво назад. Ханът се отпусна на леглото. Разпери ръце и загледа Кюрбелдшин с радостно предчувствие.

— Почакай, владетелю мой, ето сега ще дойда при теб — пропя жената.

Тя се наведе над каната и я закри с тялото си така, че никой не можеше да види какво прави. После отново се обърна към хана с две чаши архи в ръце.

— За твое здраве, мой велик като безкрайното море владетелю!

[1] морин ков — струнен музикален инструмент, който наподобява цигулката. — Б.пр. ↑

[2] дал — монголски специалитет, приготвян от месо от плешката на агне. — Б.пр. ↑

[3] мах — монголски специалитет от агнешко месо с много лук. — Б.пр. ↑

ОТМЪЩЕНИЕТО

Чингис хан се надигна от леглото, пое подадената му чаша и вдигна наздравица за изкусителната жена.

— За твое здраве!

Сетне отпи голяма глътка.

Кюрбелдшин го гледаше с усмивка. Ханът остави чашата на масичката и се опита да прегърне жената. Внезапно спря и притисна ръце към корема си.

— Какво има, повелителю мой? — попита Кюрбелдшин с престомена невинност.

Ханът отвори уста, но оттам не излезе нито дума. Очите му се оцъклиха страшно. Той започна да повръща. Посегна към Кюрбелдшин, която отстъпи бързо назад. Ханът падна на колене с глух стон.

— О, Божичко, тя го отрови! — възкликна Юлиан. — Трябва да направим нещо!

— Ето такъв е вкусът на смъртта! — изсъска Кюрбелдшин. — Смъртта, която ти донесе на моя народ и на любимия ми съпруг. А това тук, жалки хане, е моето отмъщение!

Чингис хан падна по очи и повече не помръдна. Кюрбелдшин изтича до вратата и повика стражите.

— Стой тук! — Леон спря приятеля си Юлиан, който беше готов да тича за помощ.

След секунда двамата стражи, изненадващо трезви на вид, се втурнаха в юртата.

— Ханът! — хлипаше Кюрбелдшин. — Какво му стана? Внезапно падна. Трябва бързо да повикате шамана!

Стражите се спогледаха объркани. После изтичаха навън и закрещяха името на Кутула. Кюрбелдшин използва момента, за да напусне юртата.

— Елате! — извика Леон и скочи на крака.

Приятелите забързаха към входа на юртата. От Кюрбелдшин нямаше и следа. Беше изчезнала в тъмнината. От всички страни към юртата тичаха високопоставени офицери. В общото объркване никой не забеляза, че и трите деца са се вмъкнали вътре.

Бяха положили хана на леглото, подпрян върху възглавниците. Лицето му беше бледо като восък, но изглеждаше спокойно, дори усмихнато. Войните стояха безпомощно около бездиханния владетел. Някои се молеха тихо. Най-сетне вътре влезе Кутула.

— Сторете място! — извика той към насъбралите се.

Приятелите се притиснаха един към друг и пропуснаха шамана край себе си. Кутула коленичи до владетеля, опипа пулса и челото му. Измърмори нещо неясно, повтори го още веднъж, по-бързо и по-бързо.

Гласът му се извиси, накрая закрещя и захлипа, изпълнен с гняв и мъка. Всички отстъпиха боязливо. Внезапно шаманът грохна над своя владетел. Силни спазми разтърсиха тялото му. Минаха две, три зловещи минути, преди Кутула да се надигне. Той се огледа гневно. Всеки, върху когото се спираше погледът му, свеждаше глава, сякаш се страхуваше, че ще умре на място. И тогава Кутула оповести онова, от което се страхуваха всички в шатрата:

— Нашият велик като безкрайното море владетел е мъртъв.

ШАМАНЪТ

— Тя го отрови — не спираше да повтаря Ким на следващия ден, докато събираха тор по нареждане на Добун. — Трябва да кажем на Кутула какво видяхме!

— Но тогава ще трябва да признаем, че сме надничали тайно в юртата на Чингис хан — напомни й Юлиан.

— Прав е — съгласи се Леон. — Кой знае какво наказание ще ни се стовари на главите.

Юлиан потрепери.

— Като се има предвид, че убиват за стъпване върху праг...

Пред тези солидни аргументи Ким нямаше друг избор, освен да замълчи:

— Е, добре, поне разрешихме първата загадка. Знаем каква е причината за смъртта на хана. Беше отравяне!

Леон остави кошницата на земята и изгледа приятелите си един по един.

— Предполагам, че Кутула отдавна знае това. Той вероятно знае и чие дело е убийството. Интересно дали...

— Ах, ето ви най-сетне! — извика в същия миг Ча и дотича развълнувано при децата. — Търсих ви навсякъде. Елате бързо, Кутула иска да съобщи нещо важно!

Пред юртата на шамана се беше събрало огромно човешко множество. По лицата на воините се четеше отчаяние и дълбока тъга.

— Нашият несравним господар си отиде от нас. Боговете пожелаха да си го приберат — викаше Кутула. — Както знаете, преди много луни Гур ханът падна от коня и се нарани тежко в гърдите. Аз самият го превързах и се грижих за него. Нашият господар яздеше с нас, бореше се с нас и победи с нас. Но не само победите бяха с него, а и болката. Обаче ханът се държеше като велик мъж и не позволи никой да забележи това. Ала нараняването се оказа много тежко. Твърде тежко. То доведе до смъртта му!

Кутула замълча.

— Но защо не казва и дума за Кюрбелдшин? — прошепна Леон, като внимаваше да не го чуе Ча.

— Това е логично — отвърна Ким също тъй тихо. — Очевидно безславните обстоятелства около смъртта на Чингис хан трябва да бъдат премълчани. Това, че ханът е бил отровен от една коварна жена, не пасва в легендата за непобедимия владетел!

Леон кимна. „Гайната история на монголите“ действително не беше достоверна по този въпрос.

— Освен това никой не бива да разбере, че ние знаем истинската причина за смъртта му. Това би могло да се окаже опасно за нас! — добави Ким.

Юлиан и Леон бяха на същото мнение — това трябва да остане тяхна тайна.

— Още през нощта попитах боговете как трябва да постъпим сега — продължи шаманът. — И чуйте какво ми казаха те: армията на хана ще продължи под предводителството на офицера Чебе, за да унищожи последните войски на тангутите. Чебе, излез!

От множеството се отдели строен млад воин и застана до шамана.

— Невероятно е каква власт притежава Кутула — възкликна Юлиан. — Дори висшите офицери му се подчиняват.

Ча кимна:

— Кутула винаги е бил вторият по важност човек в армията. А сега е на върха!

— Чебе, искаш ли да поемеш тази отговорна задача? — попита шаманът. — Искаш ли да изпълниш сетната воля на своя хан и да подчиниш тангутите?

Офицерът кимна със стиснати устни.

— Добре — похвали го Кутула. — Такава е волята на боговете. Те имат мисия за мен и за някои избрани от вас. Аз трябва да се погрижа ханът да се върне в родината си. Ще го отнесем до свещената планина Бурхан Халдун, където е роден и където ще бъде погребан. Защото там и само там духът му ще намери покой. 2000 воини и 800 слуги ще придружат хана и мен. Кой иска да ни последва?

Стотици мъже вдигнаха ръце.

— Хайде, трябва да сме с тях! — прошепна Леон на приятелите си. — Само така ще разберем къде е гробът на хана!

Без да изчака одобрението на своите приятели, той вдигна ръка. Кутула го повика.

— Спрете, какво правите? — извика отчаяно Ча. — Не знаете ли, че...

В този момент една ръка стисна устата ѝ. После отведеха момичето встрани.

— Ей, какво беше това? — възмути се Ким. — Трябва да ѝ помогнем! — Тя искаше да изтича след Ча, но я спряха.

— Ти оставаш тук — нареди Кутула и добави мрачно: — Ще придружиш хана в последното му пътуване. Няма връщане назад!

Леденостудени тръпки полазиха по гърба на Ким. Тя имаше необяснимото предчувствие, че е току-що е направила ужасна грешка.

ЗЛАТОТО НА ХАНА

Чебе нареди да тръгнат веднага. С бързината на вятъра юртите бяха разглобени, животните натоварени, конете оседлани. Още преди обяд страшната армия потегли на юг, за да продължи войната с тангутите. Ча и Добун се отдалечиха с грамадния обоз.

През това време Ким, Леон и Юлиан разглобяваха юртата на Кутула. Те помогнаха да бъдат свалени въжетата от камилски косми, които придържаха плъстените черги. Сетне сгънаха чергите, покривното скеле и скелетата на стените и натовариха всичко върху камилите. Юлиан педантично внимаваше да не настъпи някой праг. Той отнесе прага на юртата до една от камилите, сякаш държеше в ръцете си рохко яйце.

— Какво ли става с Ча? — тревожеше се Ким, докато влачеше заедно с Юлиан едно от скелетата. — Искаше ми се да се сбогуваме с нея!

Юлиан избърса потта от челото си.

— И аз, но вече е късно.

— Да, за съжаление — отвърна Ким. — Как мислиш, защо тя не искаше да тръгнем с погребалното шествие?

Юлиан вдигна рамене.

— Нямам представа, но реакцията ѝ беше твърде бурна. Може би просто не е искала да загуби приятелите си.

Ким стовари багажа пред една камила. Животното я погледна вироглаво и злобно.

— Никога повече няма да я видим — натъжи се момичето. — Освен това не разбрахме какво е станало с Кюрбелдшин.

— Сякаш земята я погълна — рече Юлиан. — Сигурно е успяла да избяга.

Нещо се шмугна между краката му, той погледна надолу и възкликна зарадван. Котката потърка глава в глезените му. Момчето седна до нея във високата степна трева. Ким го последва. Те се

заиграха с котката. Но на Кия не ѝ беше до игри. Тя изглеждаш някак напрегната.

— Нещо не е наред — забеляза Ким.

Юлиан я погледна изненадано.

— Не мога да ти обясня — продължи Ким. — Но виж, че и Кия го усеща.

— Страхуваш ли се?

— Не, не е точно страх. По-скоро... имам лошо предчувствие... нали се сещаш?

Юлиан замълча.

— Хайде да си довършим работата — предложи той след малко и скочи на крака.

Мъртвият хан почиваше в ложе под разкошен бял балдахин. Тялото му бе подпряно на куп везани възглавници. Имаше шлем и ризница върху дрехи от фина китайска коприна. До ръцете му лежах лък и стрела. Лицето на Господаря на безкрайното море беше обърнато на север. Всеки момент щеше да се отправи на дълъг и труден път към свещената планина.

Колата, върху която се намираше смъртното ложе, беше много голяма, колелата ѝ достигаха човешки ръст. Тридесет камили трябваше да я теглят, защото носеше не само хана, но и съкровищата му.

Заедно с останалата прислуга децата товареха огромното возило с ракли, пълни със злато и скъпоценни камъни. Стражите наблюдаваха зорко всяко движение на ръцете им, но най-бдителен беше Кутула.

Юлиан качи с пъшкане един сандък върху катафалката. Осмели се да погледне крадешком мъртвеца. Вятърът носеше ситен пясък над степта, балдахинът се издуваше като корабно платно. Внезапно на Юлиан му се стори, че ханът помръдна. Той си наложи да погледне още веднъж, по-внимателно. Тялото като че ли се наклони леко.

Не, не е възможно! Ханът беше мъртъв! Момчето се разтрепери, но не заради хладния вятър над пустата местност. Някой го потупа по рамото и Юлиан подскочи сепнат. Сърцето му заби в гърлото.

— От какво се изплаши? — попита го Ким с усмивка. Зад нея Леон също се усмихваше.

— Много смешно, а!? — ядоса се Юлиан.

Ким не обърна внимание на гневния му тон.

— Вижте какво чудо!

Един слуга носеше сабята на хана. Той я постави внимателно в специално ковчеже. Кутула не го изпускате от очи и побърза да му възложи друга задача.

— М-да, Кутула владее положението... — промърмори Ким, повече на себе си, отколкото на другите.

— Какво каза?

— О, просто мислех на глас... — обясни Ким. — Струва ми се, че Кутула прекалено се старее. Не мислите ли?

Леон подръпна крайчето на ухото си.

— И е доста нервен. Останах с впечатление, че много бърза. Защо ли?

Приятелите му нямаха идея и отново се заеха с товаренето на съкровищата.

Докато мъкнеше вещите на хана към колата, лошото предчувствие на Ким се засили. Може би Кия, която почти не се отделяше от нея, ѝ беше повлияла. Ушите на котката бяха прилепнали към главата — сигурен знак, че е неспокойна и изплашена.

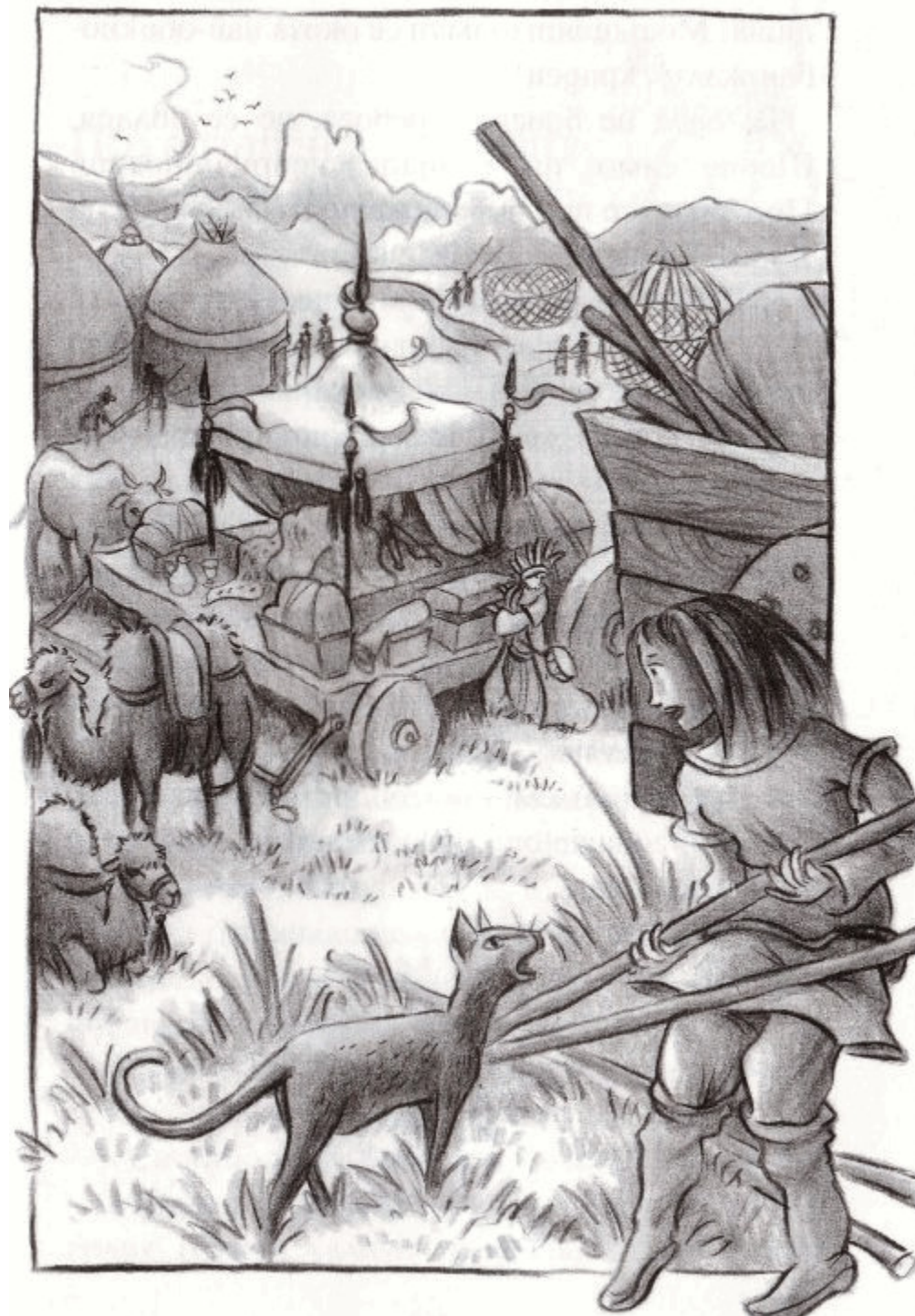
Но причината можеше да е и Кутула, който ставаше все по-припрян. Крецеше на слугите и воините и сякаш беше навсякъде.

Надзирава съкровището, сякаш е негова собственост! — помисли си внезапно Ким. — Страхува се да не му откраднат нещо!

— Ти какво само зяпаш? — нахока я Кутула.

Той наистина вижда всичко, помисли Ким и изтича да помогне при разглобяването на една юрта. Кия я следваше по петите. Докато Ким връзваше на сноп няколко покривни летви, котката измяука тихо и подканващо. Ким вдигна поглед. Кия се беше втренчила в шамана. Момичето също се загледа в него.

Кутула се оглеждаше, облегат на катафалката. Хвърли бърз поглед през едното, сетне през другото си рамо и бръкна в една ракла. Между пръстите му нещо проблесна и изчезна под наметалото със светкавична бързина. Всичко се случи за секунди. Явно беше много опитен крадец.

Ким зяпна от изненада. Не, това не е истина! Могъщият шаман се оказа най-обикновен жалък крадец!

Тя едва не вдигна тревога, но се овладя. Щеше само да създаде неприятности. Промъкна се при приятелите си зад гърба на Кутула и им разказа всичко.

— По-добре засега да мълчим — предложи Юлиан. — Целта ни е да намерим гроба. А кой знае дали ще успеем, ако се скараме с Кутула.

— Но тогава прикриваме един крадец — напомни Ким.

Леон махна с ръка:

— Това ще е само временно. Можем да разобличим Кутула, след като узнаем мястото на гробницата.

— Е, добре — примири се Ким. — Но ще държим Кутула под око!

— Няма проблем — отговориха приятелите й. — Кой го знае още какво е намислил.

ПОХОДЪТ НА ЖИВИТЕ МЪРТЪВЦИ

Към обяд времето рязко се влоши. Появиха се буреносни облаци. Отначало се гонеха далеч един от друг по безбрежната синева, но не след дълго се струпаха и накълбиха в тежки грамади. Посивяха, а сетне почерняха. Вятърът се засили, но още не валеше.

— Гответе се за тръгване! — прокълбят гласът на Кутула над празния лагер.

Малко след това дългият обоз потегли. Най-отпред яздеше отделение стрелци. Следваше ги Кутула с няколко воина, негови телохранители. След тях по неравна степ се клатушкеше колата с мъртвия хан. След нея крачеха Ким, Юлиан, Леон и Кия. Най-отзад вървяха останалите слуги. Още няколко отделения войници подсигуряваха колоната от двете ѝ страни.

— Колко ли време ще е нужно, за да стигнем до свещената планина? — чудеше се Леон.

— Сигурно цяла вечност — изпъшка Юлиан. — Спомням си в общи линии картата на Монголия. Бурхан Халдун е в северната ѝ част. А в момента се намираме далеч на юг. Ще бъде дяволски дълъг поход.

Ким се изсмя.

— Не увесвайте носове, момчета. Мислете за това, че сме по гореща следа. Представете си! Ние ще сме тези, които ще открият гроба на Чингис хан!

— Точно така! Ще пренапишем историята! — въодушеви се Юлиан и действително се почувства по-добре.

— Но дотогава има още доста време... — промърмори Леон. — Погледнете облациите. Защо ли имам лошо предчувствие!

Над главите ми се кълбяха наистина зловещи облаци. Буреносната грамада бавно изпълни последните пролуки синева и надвисна застрашително над кервана, сякаш всеки миг щеше да се стовари върху него. Вятърът размяташе тънки воали от пясък и прах над безкрайната степ. Внезапно застудя. От облациите долетя далечен грехот. Задаваше се страшна буря.

Войниците и слугите нахлупиха шапките ниско над очите. Неколцина мъже завързаха здраво краищата на балдахина. Мъртвият владетел седеше гордо в ложето си, облегнат на възглавниците, неотклонно вперил поглед на север.

Първата светкавица разцепи небето. Конете станаха неспокойни, някои се изправиха на задните си крака. Чуха се викове, разнесоха се лаещи команди. Някои настояваха да се направи лагер и да изчакат отминаването на бурята, но Кутула бързаше много. Последва втора светкавица и мощен гръм. Върху сухата степ заплющя дъжд. Едрите капки се сипеха по земята като куршуми. Разхвърча се пръст. Стана още по-тъмно. Светкавици жигосваха страшния мрак една след друга. Ездачите едва успяваха да обуздаят конете.

Децата вървяха плътно едно до друго. Кия беше скрита под наметалото на Ким, само главата ѝ се подаваше навън.

— Защо Кутула не позволява да направим лагер? — чудеше се Юлиан на глас. — Ще се простудим!

Той усещаше как влагата и студът бързо проникват през дрехите му. Увереността, която изпита преди малко след окуражителните думи на Ким, се изпари. Той копнееше само за уютната си стая в Зибентан. Вместо това, блъскан от бурята, газеше през тази забравена от Бога монголска степ до един мъртъв повелител на света, по стъпките на един очевидно побъркан шаман и отряд тежковъоръжени войници.

— Жалко, че не можем да се върнем — рече Леон, сякаш беше прочел мислите на Юлиан.

Юлиан го изгледа изненадан.

— Искаш вкъщи? Точно сега?

Леон беше свил глава между раменете си.

— Да, но както изглежда, нямаме никакъв шанс. Няма да успеем да намерим пътя до хълмовете, където ни изхвърли Темпус. Пък и едва ли ще ни пуснат толкова лесно.

— О, със сигурност не — отвърна мрачно Юлиан и в следващия миг едва не събори човека пред него. Керванът внезапно бе спрял.

— Какво става? — учуди се Ким.

— Нямам представа — вдигна рамене Юлиан.

Той погледна нерешително Леон, който се оглеждаше внимателно. Край тях нямаше нито един войник. Леон реши, че моментът е подходящ да се отдели от колоната. Изкатери се на

близката височинка, изправи се срещу виещата буря и се огледа. Керванът беше достигнал брега на широка река. Дъждовните порои я бяха превърнали в разпенена стихия. Мост не се виждаше.

Леон се върна при приятелите си и им разказа какво е видял.

— Това е Хуанхъ^[1] — рече един човек пред тях, като дочу разговора им. — Тази река е непредсказуема.

— Е, тогава нищо чудно, че спряхме — въздъхна Юлиан. — Сега Кутула наистина би могъл да ни даде почивка.

Но шаманът нямаше такива намерения. Той нареди да вървят по течението на Хуанхъ и да търсят брод, където да пресекат реката.

Напредваха все по-трудно. Пътят се превърна в кален коловоз, колата на хана непрекъснато затъваше и всеки път я изтегляха с големи мъки. Ким, Юлиан и Леон също трябваше да бутат. Дебелите груби греди ожулиха кожата на ръцете им. Бавно, но сигурно силите на децата се топяха, бяха гладни, мъчеше ги жажда. Мускулите им горяха. Нямаха миг почивка, никаква помощ, никаква надежда. Над тях се носеха гневните команди на Кутула, пред тях се клатушкаше тежката кола, ужасният дъжд превръщаше целия свят в лепкава кал. Краката едва намираха опора в меката почва. Леон се подхлъзна и падна в калта. Студената тиня изтегли последната топлина от тялото му и момчето се изправи с големи усилия. Беше най-силен от тримата, а вече имаше сълзи в очите. Приятелите му го прегърнаха, за да го стоплят. Кия го побутна с нос. В същия миг прокълнтя нова заповед и се наложи да се разделят. Дъждът се изливаше безмилостно върху тях. Вятърът гневно виеше в ушите им. Отдавна и тримата бяха мокри до кости.

Истеричният глас на Кутула се извисяваше над бурята и ги пришпорваше безмилостно напред. Никой не смееше да му противоречи.

Тогава внезапно едно от колелата на погребалната кола пропадна в дупка на пътя и се счупи. Грамадната катафалка се наклони опасно и ханът едва не падна от нея. Дотичаха изплашени слуги и подпряха колата с телата си. Кутула се приближи на кон. Най-сетне трябваше да признае, че няма как да продължат — поне засега. Разгневен, шаманът нареди да издигнат временен лагер.

— Когато великият Кьоке Тенгри се успокои, ще поправим колата! Тогава ще продължим! — извика той с писклив глас.

Трябваше да се разпънат юртите. Тримата приятели, които едва се държаха на краката си, се заеха да помагат.

Лагерът бе готов едва привечер. Децата бяха напълно изтощени. Вече предкусваха как ще се скрият в шатрата и ще седнат близо до тулгата^[2], заредената с животински тор печка, когато внезапно чува познат глас!

Обърнаха се сепнати. Зад една товарна кола се появи познат силует: Ча!

— Но... как се озова тук? — заекна Ким.

Ча не отговори, а им махна да отидат при нея. Зад колата бяха скрити от любопитни очи. Дрехите на Ча също бяха прогизнали от дъжда и момичето трепереше:

— Избягах от армията. Не беше трудно, защото никой не ми обръщаше внимание — разказа Ча.

Ким я прегърна.

— Радвам се, че отново сме заедно. Но не съм сигурна, че тук ще ти е добре — рече тя.

Ча изгледа загрижено приятелите.

— Трябва да ви предупредя — прошепна тя съвсем тихо.

— За Кутула?

— Да! Всъщност не — отвърна Ча с посинели устни. От косите по лицето ѝ се стичаше дъждовна вода. Тя сведе поглед. — Не знаете в каква опасност се намирате!

Ким, Юлиан и Леон се спогледаха в недоумение. Какво иска да каже Ча?

— Все едно, че сте мъртви — прошепна Ча и ги изгледа един по един.

— Какво!?

Ча кимна:

— Всички, които придружават мъртвия хан в последното му пътуване, трябва да умрат. Така е по закон.

Приятелите се втреничиха изненадано в нея. Трябваше им доста време, докато започнат бавно да проумяват значението на думите ѝ.

— Когато погребат хана, войниците ще избият слугите — продължи Ча. — После ще се избият взаимно. Последен ще си вземе

живота Кутула.

Юлиан не повярва на ушите си.

— И трябва да умрем всички? Но защо?

— Никой не бива да знае къде е последният дом на нашия хан — заради разбойниците, които ограбват гробовете, нали разбирате? — обясни Ча. — Ще бъдат убити дори онези, които случайно срещнат траурната процесия.

Юлиан се облегна потресен на колелото на катафалката. Вече нямаше сили да се бори със страшната умора и злата съдба. Искаше му се просто да падне в калта и да заспи.

— Но тогава защо се върна? — попита я Ким. — Сега и ти си в опасност!

Ча отмести поглед към потъмнялото небе над тях.

— Не мога да ви оставя в такава беда. Трябваше да ви предупредя. Вие сте ми приятели. Нямам си никой друг...

Ким я притисна към себе си.

— И все пак не биваше да го правиш — рече тя едва чуто.

— Знам... — прошепна Ча.

В този момент Леон се прокашля.

— Престанете с хленченето — каза той решително. — Всичко това ми прилича на надгробно слово. Обаче ние още не сме мъртви. Имаме шанс.

— Какво имаш предвид?

Леон не отговори.

[1] Хуанхъ (Жълтата река) — втората по големина река в Азия, извира от Тибет и се влива в Жълто море. ↑

[2] тулга — Печка с три или четири крака, в която се изгаряла животинска тор. ↑

БЯГСТВОТО

— Ти да не мислиш да бягаме? — ахна Юлиан. — Нали знаеш, че около лагера има постове!

— Да, сигурно е така — отвърна Леон, който очевидно си беше възвърнал дарбата да говори. — Но ние нямаме какво да губим! Трябва на всяка цена да опитаме!

Юлиан поклати глава.

— Твърде опасно е. По-добре да говорим с Кутула. Ще му се закълнем, че няма да издадем къде е погребан хана.

— Глупости — намеси се Ча. — Нашите клетви изобщо няма да го впечатлят. Веднага ще нареди да ни убият. Шаманът не знае милост! Мисията му е твърде важна и той няма да се главоболи с няколко децароби.

Юлиан трябваше да признае, че момичето е напълно право. Той се обърна към Леон:

— Имаш ли вече план?

Леон кимна замислено:

— Виждате ли оня кон там? — той посочи жребеца, завързан пред юртата на шамана.

— Виждаме го, на Кутула е, ако не се лъжа — рече Ким.

— Точно така — отвърна спокойно Леон. — И никой не го пази.

И тогава той ги посвети в плана си.

Малко по-късно Леон се промъкваше през високата мокра трева към коня на Кутула. В дясната си ръка държеше ножа, който му даде Ча. Приятелите продължиха да се крият зад колата и дебнеха за войници. При необходимост щяха да го предупредят с късо изсвирване.

Леон беше съвсем близо до коня. Дрехите му, прогизнали от дъжда, тежаха, но той вече не усещаше студ и умора. Ако планът му

успее, щяха да избягат от лагера на Кутула. Леон знаеше, че шансът им е малък, но на всяка цена трябваше да опитат.

Внезапно земята под нозете му затътна. Приближаваше ездач! В същия миг прозвуча предупредителното изсвирване на приятелите му. Твърде късно! Леон се сви на кълбо в тревата, смали се колкото може повече. Тропотът на копитата идеше право към него! Леон отправи безмълвна молба към мрачното небе. Дали монголските богове можеха да го чуят?

Копитата изтрополиха по меката почва и Леон имаше чувството, че покрай него е профучал бърз влак. После тропотът утихна, конят и ездачът се бяха отдалечили! Леон си отдыхна. Надигна се и продължи да пълзи към целта. След няколко минути достигна коня на Кутула. Отново се огледа над тревите, не се виждаше никой. От юртата наблизо се дочуваха откъслечни думи. Трябваше да действа бързо и

съсредоточено. Леон преряза въжето и удари силно коня на Кутула по задницата. Жребецът се изправи на задни крака и полетя към степта, очевидно зарадван, че е на свобода. Леон веднага даде знак на приятелите си. Юлиан, Ким, Кия и Ча изскочиха зад колата и изтичаха при него. През това време Леон вече тропаше на вратата на юртата. Вратата се отвори, един страж погледна свирепо момчето.

— Какво искаш?

— Конят на Кутула избяга! — извика Юлиан.

Стражът се обърна и изрева нещо в юртата. Кутула изскочи навън.

— Веднага го върнете! — развика се гневно той. — Това не е какъв да е кон!

— Веднага, велики Кутула — отвърна Леон с кратък поклон. — Видях накъде избяга. Ние с моите приятели веднага ще ви върнем коня, ако позволите да напуснем лагера!

— Тогава какво чакате? — изрева шаманът. Сетне се нахвърли върху стражите. — А вие какво гледате? Тръгвайте да гоните коня! Бързо!

Леон беше готов да се втурне след коня, когато Ча го спря.

— Ти да не би да искаш да настигнеш жребеца пеша? — изсмя се тя и развърза друг кон, който също пасеше близо до юртата. Ча се озова на седлото му със смайваща ловкост.

— Аз... аз никога не съм яздил — викна отчаяно Юлиан.

— Какво каза? Но това не е възможно. Както и да е. Ела! — и Ча издърпа Юлиан при себе си.

— Добре, че ходих на уроци по езда — изсмя се Ким.

Тя отново скри Кия под дрехите си и яхна друг кон. Леон скочи на седлото зад нея.

— Това изобщо не влизаше в плановете ми — мърмореше той. — Аз всъщност исках да избягам пеша в общата суматоха. Но тези коне...

Ча пришпори коня си. Юлиан се вкопчи отчаяно в нея.

— Това ще свърши зле, това ще свърши зле — мърмореше той като едва успяваше да се задържи на седлото.

Преди стражите да успеят да ги последват, приятелите напуснаха лагера. В началото препуснаха по следите на жребеца на Кутула. Обаче още зад първия хълм Ча се отправи на юг.

— Тези коне са много бавни — оплака се тя.

— О, това темпо напълно ме задоволява! — измърмори Юлиан, който здравата се натърти от ездата.

Ким и Леон язدهа до тях.

— Планът ти наистина е добър — обърна се Ча към Леон. — Успяхме!

— Накъде ни водиш? — попита я Леон. — Движим ли се към Урдос?

Ча кимна. После хвърли поглед назад.

— О, не — провикна се тя. — Преследват ни. Стражите са разкрили измамата!

В този миг край тях профуча стрела.

Ча се приведе над шията на коня и го пришпори. Но бяха твърде бавни. Преследвачите се движеха много по-бързо.

— Ще ни настигнат! — извика Ким. — Трябва да се скрием!

— Отсреща има гора! — обади се Юлиан. — Да се скрием там!

Ча насочи коня си към гората. Достигнаха първите дървета само със стотина метра преднина. Ча веднага дръпна юздите на жребеца и скочи от седлото. Тя свали слисания Юлиан на земята, плесна животното по задницата и конят се отдалечи в галоп. Ким и Леон последваха примера на Ча.

Сетне и четиримата се скриха между дърветата. Почти в същия миг преследвачите нахлуха в гората. Те профучаха край приятелите и продължиха да преследват конете им.

— И този план не беше лош — Леон върна похвалата на Ча.

— Абсолютно — потвърди Юлиан, докато разтриваше натъртеното си тяло. — И все пак сега сме без коне. Какво ще правим?

— Нека първо си намерим скривалище — предложи Ким. — Кой знае дали войниците вече не са разкрили хитрината. Могат да се върнат всеки момент!

Начело с Ча, започнаха да търсят удобно убежище. Дъждът продължаваше да се лее с все сила. Накрая пропълзяха в един гъст храсталак. Поне земята беше суха. Имаха си дори и покрив от листа.

— А сега какво? — уморено попита Юлиан.

— Ще спим, просто ще се наспим — измърмори Леон. — А утре ще решим какво да правим. Главното е, че сме в безопасност.

Той сложи глава на ръката си и затвори очи. За малко продължи да се вслушва в барабаненето на дъжда, после заспа. Скоро и

приятелите му го последваха.

ИК КОРИНГ — ГОЛЯМОТО ТАБУ

Рано сутринта на другия ден Кия разбуди всички. Тя тичаше с мяукане от един към друг и ги побутваше по лицата със студения си нос.

— Ако знаете колко съм гладен! — възкликна Леон, докато се протягаше. Чувстваше се отвратително след нощта, прекарана в мокри дрехи. Надникна предпазливо между клоните на храсталака и установи с облекчение, че вече не вали.

Ким забодде показалец в стомаха си.

— Аз също. Какво има за закуска? Шунка със сланина? Мюсли? Пресен портокалов сок?

Юлиан притвори очи.

— Мечти, мечти... — изпъшка той. — Но преди да мислим за ядене, трябва да решим какво ще правим оттук нататък. Не можем да останем вечно в този храсталак.

Започнаха да говорят един през друг. Всеки имаше някакво предложение. Накрая Ким обобщи:

— Трябва да останем близо до траурната процесия.

— Но защо? Не се ли радвате, че успяхме да се изплъзнем от Кутула и неговите хора! — не повярва на ушите си Ча.

— Да, така е — отговори Ким. — Обаче искаме да разберем къде ще погребат хана и...

Строгите погледи на Юлиан и Леон я спряха. Ким прехапа устни и се втренчи засрамено в земята. Ето, че беше се разбъбрила.

— Положението е особено... — намеси се Леон. — Забелязахме, че Кутула открадна нещо от погребалните дарове.

Ча ококори очи от изненада.

— Не може да бъде!

— Обаче е истина — продължи Леон. — Искаме да го спрем. Кой знае какво още е намислил. Затова ще останем близо до кервана, разбираш ли?

Ча кимна бавно.

— Не бих помислила такова нещо за Кутула. Няма по-голямо престъпление от посегателството върху собствеността на хана. Имате ли доказателства за кражбата?

— Не, доказателства не — посърна Ким. — Но аз видях Кутула със собствените си очи, докато крадеше. Ако отрече, неговите думи ще са срещу моите.

— Много лошо — поклати глава Ча. — И вие искате да преследвате този опасен човек на своя глава?

— Да — заяви решително Ким.

Ча въздъхна.

— Ще дойда с вас. Лично на мен ми е все едно какво ще стане със съкровищата на хана. Той никога не е бил мой владетел, защото пороби моя народ и аз бях негова робиня!

— Ако Кутула ни открие, ще ни убие, без да му мигне окото! — опита се да ги вразуми Юлиан.

— Ами тогава няма да му позволим да ни открие — каза Ким и задъвка стръкче трева.

Юлиан отстъпи неохотно. Идеята отново да е близо до траурното шествие изобщо не му харесваше. От друга страна, той също искаше да знае къде е гробът на Чингис хан. Беше ясно като бял ден, че това няма да стане, ако не следят кервана на шамана.

— Е, няма какво да му мислим повече — приключи споровете Ким. Тя продължаваше да дъвче стръкчето трева. — Аз наистина съм много гладна. Ако не получа скоро нещо за гризкане, ще се превърна в овца и ще се напаса хубаво в степта!

Ча изчезна между дърветата и не след дълго се върна с някакви корени, гъби и мъх.

— Само не казвай, че това става за ядене — изпъшка отчаяно Юлиан.

Ча се засмя.

— Е, щом не ти харесва, потърси си нещо друго — посъветва го тя и натъпка една гъба в устата си.

Половин час по-късно децата лежаха сравнително сити на върха на един хълм и се взираха в лагера на Кутула. Там се приготвяха за път. След още половин час дългата колона потегли като тромав червей.

Шествието напредваше бавно, заради калта и приятелите без усилие следваха последния път на великия хан.

Шаманът не се отделяше от катафалката. Наредданията му плющяха като удари на камшик. Един или два километра шествието следваше течението на реката. Хуанхъ още не се беше успокоила — пенеше се буйно, както и предния ден. Нямаше брод, където биха могли да преминат на отсрещния бряг.

Отново заваля. Първо на тънки водни откоси, а след това сякаш небето се продъни. Керванът пак затъна в калта. Не помръдваше ни напред, ни назад.

— Какво ли ще нареди сега Кутула? — чудеше се Ким на глас.

Кия отново се беше сгушила в пазвата ѝ. Виждаха се само носът ѝ, големите зелени очи и острите уши. Децата видяха, че Кутула се е покатерил върху катафалката, а хората му се събират около него.

— Шаманът като че ли иска да съобщи нещо. Трябва да се приближим още — рече Леон и избърса дъжда от челото си. В следващия миг вече лазеше на четири крака към кервана. Приятелите му го последваха с въздишка.

Кия се измъкна от дрехата на Ким, настигна с лекота Леон и поведе разузнавателния отряд. Опашката ѝ стърчеше нагоре и приличаше на четка за миене на шишета. Тя поведе приятелите към една скала, съвсем близо до траурното шествие, която ги скриваше добре от очите на враговете им. Оттам можеха да чуват и виждат всичко, което се случваше край катафалката.

— ... и аз ви казвам, че това е знак — викаше Кутула. — Боговете ни дадоха знак! Сега зависи от нас да изтълкуваме правилно този знак, всемогъщи Кьоке Тенгри!

Той млъкна и огледа мрачно наобиколилото го множество.

— Кажи какво да правим? — провикна се някой. — Ти си този, който говори с боговете, Кутула!

Шаманът отправя поглед към хоризонта. Лицето му беше тясно, с високи скули. Кутула изглеждаше така, сякаш на плещите му тежи непоносимо бреме. Но в очите му гореше огън...

— Кажи ни, Кутула! — провикна се един от слугите. — Дали самият дух на хана ни дава знак? Нима ханът е изпратил големия дъжд, за да ни спре?

— Да — присъедини се и един от воините. — Може би ханът иска да ни каже, че не желае да продължава напред? Дали пък не иска да бъде погребан на това място?

С едно махване на ръка шаманът накара мъжете да замълчат.

— Тишина! — нареди той. — Ще се оттегля на хълмовете, за да разговарям с боговете. После ще ви съобщя каква е тяхната повеля. Сега ме оставете сам.

Множеството отстъпи боязливо назад. Кутула скочи от катафалката. Някой му донесе барабана. И шаманът тръгна право към децата. Те се снишиха зад скалите и затаиха дъх. Мърморейки молитви, Кутула мина покрай тях, без да ги забележи.

Приятелите се спогледаха.

— Много ми се иска да узная какво ще обсъжда с боговете — рече недоверчиво Юлиан. — Това сигурно е някой от неговите трикове.

— О, не — възрази Ча. — Кутула може да говори с боговете. Той често е доказвал това.

Юлиан предпочете да не отговаря нищо.

— Какво става? Да не искате да пуснем корени тук? — попита ги Ким. — Според мен трябва да проследим Кутула.

Шаманът изчезна между хълмовете. Децата му оставиха петдесетина метра преднина, макар че се бояха да не го изгубят в неравната местност. Обаче отпечатъците от стъпките му във влажната почва бяха сигурна следа. Няма опасност да изпуснат заподозрения в нечисти намерения шаман.

Кутула се изкатери на една скала. В дългото наметало високата му мършава фигура приличаше на зловеща черна птица с разперени криле. Истински вестител на смъртта, помисли си Юлиан и потрепери. Приятелите потърсиха прикритие, от което можеха да наблюдават шамана.

Кутула свали наметалото, а сетне и ризата си. Студеният дъжд плющеше по голото му тяло. Мъжът протегна ръце към небето и поде някакъв напев. Повтаряше неуморно все един и същ стих. Припяването се извиси в рев, сетне в истерични писъци. Шаманът се залюля напред-назад, отначало бавно, после все по-бързо. Внезапно раздра гърдите си с нокти. Водните струи, които се стичаха по тялото му, почервеняха от кръвта. Шаманът падна на колене, ръцете му увиснаха от двете страни на тялото, песента заглъхна. Чуваше се само дъждът. Кутула остана

така дълго време, сетне рязко се изправи, сякаш се е пробудил от дълбок сън. Облече се механично и се върна при кервана, без да забележи децата в скривалището.

Когато Кутула наближи колата с мъртвия хан, множеството отново се събра. Ким, Леон, Юлиан и Ча заеха своя наблюдателен пост и наостриха уши.

— Говорих с боговете — обясни Кутула. Изглеждаше много изморен и изтощен. Всички сезираха като омагьосани в него. — Отначало не ми беше ясно какво искат. Имаше много гласове, кълна се във великата Етюген Еке! Но след това, след това чух един глас, който се надигна съвсем ясно сред тях. Не беше какъв да е глас. — Кутула направи драматична пауза и погледът му премина над главите на слушателите. — О, не, не беше какъв да е глас... беше гласът на нашия хан!

Сред множеството се надигна развълнуван шепот.

— Да! — изрева внезапно шаманът. — Духът на божествения Гур хан говори с мен! И знаете ли какво ми каза? — Кутула млъкна, за да се наслади на напрежението, което увисна във въздуха.

— Кажете ни, Кутула!

— Нашият хан иска да бъде погребан тук, сред тези хълмове, заедно със своите съкровища. Дъждът не беше случайност. Не е случайно и това, че Хуанхъ внезапно заля бреговете и ни попречи да продължим. — Шаманът поклати глава няколко пъти. — Не, всичко това бяха знаци и аз вече знам как да ги тълкувам. Беше волята на хана. Той повели да падне дъжд. Той повели реката да придойде и да залее бреговете.

Множеството забръмча като кошер. Шаманът вдигна ръка. Настана пълна тишина.

— И така, ще погребем хана тук — завърши Кутула. — В хълмовете има пещери, подходящи за гробница. Ние трябва да предадем на земята нашия господар не само с всички почести, но и по най-сигурния начин. Никой не бива да открие гроба!

Всички кимнаха. Децата в скривалището се спогледаха. Ето че бяха съвсем близо до дългоочакваното събитие!

Гласът на Кутула стана студен и рязък.

— Мястото, където ханът ще намери вечен покой, се превръща в Ик Коринг^[1], голямо табу. Всеки, който знае това място, ще бъде убит. Никой, който притежава това знание, не бива да живее. Готови ли сте?

Мъжете вдигнаха юмруци в сивото небе. Повече от хиляда гърла изреваха:

— Да!

— Затова ще убием и всички онези, които случайно пресекат пътя ни — продължи Кутула. — Вие ще имате великата чест да придружите хана в отвъдното!

Юлиан притисна чело в студената скала и прошепна ужасен:

— Какво безумие!

През това време Кутула даваше нови нареждания. Той заповяда да прехвърлят тялото на хана в по-малка кола, която ще се придвижва по-лесно по калната земя. Съкровищата на хана също бяха разпределени в други коли. След това керванът се отклони от първоначалния си маршрут и потегли на изток. Целия ден воините и слугите си проправяха път между хълмовете, следвани от четирите деца и котката.

Най-сетне дъждът спря. За няколко мига дори слънцето огря хълмистата степ. Местността постепенно се промени. Хълмовете

отстъпиха на стръмни карстови скали^[2]. В далечината се появиха планини, извисяващи се до облаците.

— Вижте, тук наистина има много пещери — взря се Леон в скалите.

— Точно така — потвърди Юлиан. — Обаче знаете ли какво? Тази местност ми се струва позната.

Ким го погледна смаяно.

— Да не би да искаш да кажеш, че ние...

— Точно така — сниши глас Юлиан, за да не го чуе Ча. — Мога да се обзаложа, че в началото на нашето приключение се озовахме точно тук! Отново сме в местността Урдос.

Сега се намеси и Леон.

— Ти май си прав.

— Хей, какво си шушукате там? — извика им Ча.

— О, нищо, нищо — побърза да смени темата Юлиан. — Имаш ли още някоя от твоите вкусни гъби?

— Да — отговори Ча. — Но е време да си търсим място за нощуване. Скоро ще се стъмни. Вижте, керванът спря!

Приятелите наблюдаваха унило хората на Кутула, които се заеха да издигат юртите.

— Какво ли не бих дала за една палатка — обади се тихо Ча.

Ча намери малка закътана падина и повика приятелите си:

— Елате. Можем да пренощуваме тук.

Ким, Юлиан, Леон и Кия се наместиха до нея и Ча разпредели малкото храна, която беше останала. Кия огледа недоверчиво оскъдната трапеза и изчезна с дълги скокове между скалите. Веднага след това до ушите на приятелите достигна пронизително цвърчене. Кия очевидно беше уловила мишка.

— Добре си е тя — изпъшка Ким и се усмихна насила. — Навсякъде намира вкусна храна.

— Ако продължаваме така, скоро и аз ще ходя на лов за мишки — отговори ѝ Леон, а стомахът му силно изкурка.

— Сигурно ще погребат хана утре — предположи Ча. — И ако церемонията мине по правилата и никой не посегне на съкровищата, нашата мисия ще е изпълнена. След това вече няма да е необходимо да се крием. Но никой никога не бива да разбере, че знаем къде е гробът. Иначе все едно сме мъртви.

Внезапно малката монголка се умърлуши.

— Може пък да открием някой ясун, към който да се присъединим — рече тя тъжно.

Ча вдигна поглед към небето, където проблясваха първите звезди. Ким се взря в лицето ѝ. Очите на Ча блестяха от влага.

— Мислиш за семейството си, нали? — попита тя внимателно.

Ким се приближи до Ча и прегърна тесните ѝ раменца.

— Сигурно всички са мъртви — прошепна Ча. — Сигурно са горе при великия небесен повелител, при Кьоке Тенгри. Той бди над тях. Може пък сега най-сетне да са щастливи.

Тя събра ръце и започна да шепне молитва.

Ким сложи глава на раменете на Ча и още по-силно я прегърна.

[1] Ик Коринг — голямо табу. Така било наречено мястото, където е погребан Чингис хан. ↑

[2] Карстови скали — лесно разтворими скали (варовик, доломит, мрамор, гипс), в които под въздействието на водата и климатичните условия се образуват разнообразни скални форми, включително и лабиринти от пещери. ↑

ЗЛОВЕЩА ТИШИНА

Сутринта свежото слънце се изкатери по планините и оцвети сивите скали в нежно розово. Над хълмистата местност цареше дълбока тишина.

Някак твърде тихо е, мислеше си Юлиан, който се събуди пръв. Всъщност би трябвало да се чува шума от стана, който не бе далеч: заповедите на Кутула или поне цвилене на коне. Воден от необяснимо безпокойство, Юлиан се изправи, изпълзя от падината и хвърли поглед към лагера.

Лошото му предчувствие се оказа основателно: нямаше стан! Юлиан се обърна и претърси с поглед местността. Нищо, целият керван беше изчезнал. Ни следа от Кутула, слугите и воините, от каруците и животните, от катафалката с мъртвия хан. Как е възможно? Проклинайки тихо, Юлиан се върна при приятелите си и ги разбуди.

— Но къде са изчезнали? — не повярва на ушите си Ким, докато разтъркваше очи.

— Вероятно са продължили през нощта — ядосваше се Леон. — Не мога да повярвам, че не сме ги чули! Явно сме спали като мъртъвци. Но може би ще успеем да ги проследим.

Без да умуват повече, приятелите изтичаха до мястото, където вчера беше станът на Кутула.

— Ето! — извика Леон. — Тук има следи от колела. И отпечатъци от конски подкови!

Вървяха по следите повече от километър.

— Мирише на огън — обади се Ча.

Вонята ставаше все по-силна. Завиха зад една скална издатина и внезапно се озоваха пред овъглените останки на множество коли.

— Изгорили са колите... какво ли значи това? — чудеше се Ким и ровеше с крак пепелта.

— Имам лошо подозрение — намръщи се Ча. — Кутула е наредил да погребат хана през нощта.

Приятелите се спогледаха обезкуражени.

— Какво? Тук ли?

Ча се усмихна.

— Едва ли. Кутула е твърде предпазлив. На това място всеки би намерил гроба. Тук те само са разтоварили колите, защото вече не са имали нужда от тях...

— Какво искаш да кажеш? — попита Юлиан, макар да се досещаше за отговора.

— Те са мъртви — рече беззвучно Ча. — Слугите, войниците, Кутула... всички!

— Не, не вярвам — извика Юлиан. Той просто отказваше да приеме, че някой е способен на такава жестокост. — Кутула и хората му са продължили.

— Но тогава защо са изгорили колите?

— Защото, защото... — Юлиан потърка слепоочията си. — Може пък да са били счупени коли. А те да са продължили с другите.

Никой не се нае да спори с него. Юлиан усети, че не му вярват, но не се разсърди. И той не намираше теорията си за убедителна.

Ча се обърна безмълвно и започна да оглежда околността. Внезапно се наведе.

— Елате при мен! — повика тя другите.

Ким, Леон и Юлиан се приближиха до нея.

— Погледнете това.

Леон се взря в каменистата почва. Върху един камък ясно се виждаше кафяво петно.

— Кръв ли е? — попита той Ча.

Ча кимна.

— Виж там още една капка. И още една.

Тъмна следа от по-малки и по-големи капки водеше до една от пещерите.

— О, мили Боже — възкликна Леон, когато очите им свикнаха със сумрака. Наоколо лежах мъртви животни. Коня, камили, овце.

— Хората — проговори Ким със свито гърло. — Къде са хората?

Никой не отговори. Над тях се беше спуснала зловеща тишина. Ким се свлече ужасена на колене, Кия изтича при нея и я побутна с нос. Потънала в мисли, Ким механично я погали. Ръцете ѝ трепереха. Кия измяука тихо и погледна момичето със загадъчните си очи.

— Кошмар — прошепна Ким. — Всичко това ми прилича на един безкраен кошмар.

— Не е казано, че слугите и войниците са мъртви — продължаваше да упорства Юлиан, без сам да си вярва. — Не е казано, че ханът е погребан тук.

Леон реши, че не бива да остават повече тук. Нямахше смисъл да правят предположения, имаха нужда от факти.

— Нека огледаме още веднъж останките от колите — предложи той. — Всъщност би трябвало да разпознаем катафалката.

— Да, ако Кутула е наредил да се изгори и катафалката, това означава, че ханът действително е бил погребан миналата нощ — довърши мисълта му Ким.

Малко по-късно вече нямаше място за съмнения. Сред овъглените останки те се натъкнаха на грамадните колела на катафалката.

— Наистина е погребан тук — прошепна Ким и зарея поглед над скалистата местност. — Но къде?

— В някоя от пещерите, къде другаде — каза повече на себе си Юлиан.

Ким се усмихна измъчено.

— Е, да! Но в коя? Тук има страшно много пещери!

Юлиан вдигна рамене.

— Не вярвам Кутула да е сложил стрелки. Бих искал да зная какво е станало със самия него, със слугите и войниците.

— Изчезнали са безследно — измърмори Леон. — Може да са мъртви или пък обратното.

Дълбоко в себе си той се радваше, че съдбата на Кутула и неговите хора оставаше неясна.

— Мъртви са — повтори Ча. — Кутула го каза съвсем ясно!

— Обаче не го знаем със сигурност, по дяволите! — изкрещя внезапно Леон.

Ча го погледна уплашено.

— Добре, добре, така да бъде — побърза да го успокои тя.

Леон вдигна ръце.

— Извинявай, не исках да ти викам така. Но трябва да вярваме само на това, което виждаме с очите си, а не да губим време с предположения. Иначе съвсем ще се побъркаме!

— Прав си — съгласи се и Ким. — Да се придържаме към фактите. Да предположим, че ханът е погребан някъде тук. Трябва да намерим гроба!

Юлиан задъвка нервно долната си устна.

— И откъде предлагаш да започнем!?

— И аз не знам — отвърна Ким. — Но поне да опитаме. — Тя пристъпи към Юлиан и му прошепна в ухото: — Нали затова сме тук в края на краищата?

Юлиан кимна.

Ча отиде право при Ким. Очите ѝ блестяха гневно, когато попита:

— Защо искаш да направим това? Не бива да нарушаваш покоя на мъртвите! Това ще донесе нещастие на всички ни!

Ким ѝ се усмихна успокоително.

— Не искам да правя това. Я си представи, че Кутула не е мъртъв и е ограбил съкровищата на хана? Не е ли редно да проверим?

Ча задърпа нервно краищата на рошовата си коса. Очевидно водеше тежка вътрешна борба.

— Е, добре — съгласи се момичето най-сетне. — Оставам с вас. Нека боговете ми простят.

— Точно така — рече Ким с въздишка на облекчение. — Ти най-добре от нас умееш да четеш следи. Откъде според теб трябва да започнем?

Ча огледа хълмовете. Колебаеше се.

Кия взе решението вместо нея. До този момент египетската котка стоеше спокойно край децата с наострени уши и любопитни очи. Сега внезапно грациозното ѝ тяло се изпълни с живот. Тя се втурна към една скала.

Приятелите се затичаха след нея. Когато приближиха достатъчно, различиха процеп между камънаците. Беше достатъчно широк, за да преминат през него.

— Трябва да проверим какво има вътре — рече Юлиан. Гласът му прозвуча малко по-неуверено, отколкото му се искаше.

— Разбира се — съгласи се Ким и поиска да се шмугне първа през цепнатината.

— Не бързайте толкова! — извика в същия миг познат мъжки глас. Те се обърнаха светкавично и... се вцепениха.

СТАРИ ПОЗНАТИ

— Каква мила среща — провикна се Мангу, търговецът на роби. Той стоеше само на няколко метра зад тях и се усмихваше широко. До него бяха опънали лъковете си петима мъже. Остриетата на стрелите сочеха право в главите на децата.

— Виж ти, колко малък е светът — разбъбри се Мангу, който по изключение беше в прекрасно настроение. — Но защо имам чувството, че преследваме една и съща цел?

— Не вярвам — отсече Ким. — Ти обикновено планираш някой обир или продаваш хора!

Усмивката на Мангу изчезна.

— Да убия ли наглата хлапачка? — попита един от хората му.

Мангу поклати глава.

— Не, трябва ми все още — и се обърна към децата: — Вие следяхте погребалния керван на хана, същото правех и аз. Излиза, че и вие сте хвърлили око на съкровището, кълна се в Манакън^[1]! Кой би помислил такова нещо за едни хлапета!

Приятелите мълчаха. Ким направи предпазлива крачка назад и усети с гърба си процепа. Дали можеха да се шмугнат в него със светкавична бързина? Или стрелите веднага щяха да ги прободат?

— Стой, където си — нареди Мангу, сякаш прочел мислите й. — Още една крачка и си мъртва.

Ким застина на мястото си.

— Така — продължи Мангу. — Вие не изпуснахте кервана от очи. И аз също. Но после на Кутула му хрумна откачената идея да погребее хана тайно през нощта. Тук някъде, в някоя от тези пещери. Трябва да призная, че пропуснахме този момент. Затова предполагам, че вие сте една крачка пред мен.

Децата се спогледаха изненадани. Какво иска да каже търговецът на роби?

— Вие знаете къде е погребан ханът. Нали бяхте от слугите, които трябваше да го придружат в последното му пътуване —

продължи спокойно Мангу. — Успели сте да избягате от мечовете на войниците. Сега сте единствените, които знаят къде е гробът, с всички негови съкровища.

— О, не, не знаем нищо — извикаха ужасени децата.

Мангу се разсмя гръмко.

— Нали не очаквате да ви повярвам!

— Трябва да ни повярваш, защото това е самата истина! — разгневи се Ким.

Търговецът махна отегчено с ръка:

— Не ми приказвай глупости. Но твоят нрав наистина си го бива. Може пък все още да има надежда за нас двамата. Все ще намеря начин да те вкарам в пътя. Може би опитът си заслужава... Ще си помисля още веднъж дали да не се ожения за теб!

— Никога!

Мангу сложи пръст на устните си.

— Ще видим дали няма да си промениш мнението, когато стана богат човек... — Той усети върху себе си погледите на своите хора и побърза да се поправи: — ... когато всички ние станем богати мъже, исках да кажа. Доведете робите. Ще се установим тук. А после тези четирима герои ще ни отведат при съкровището.

Двама от мъжете се върнаха за кервана на Мангу. Докато чакаха, Юлиан оглеждаше пещерите наоколо. Внезапно застина от изненада. Онази пещера там горе му се струваше твърде позната. Той я огледа по-добре. Точно така, няма съмнение: това беше пещерата, през която Темпус ги доведе в света на Чингис хан! Юлиан запомни добре формата на входа: овално гърло с два „зъба“ според Ким.

Той понечи да съобщи тихо на приятелите си хубавата вест, но в този миг двамата стрелци на Мангу се върнаха с още десетина войника. Те водеха пред себе си няколко товарни животни, а също и четирима роби, двама възрастни и две деца.

Юлиан тутакси разпозна Алах, с когото се запознаха в началото на това пътуване. Момчето тъкмо искаше да вдигне ръка за поздрав, когато прокълтя вик:

— Татко! Мамо!

Ча се затича към малката група и увисна на врата на Алах. Жената и децата ги наобиколиха.

Ким, Юлиан и Леон се спогледаха със зяпнали уста.

— Ча беше убедена, че семейството ѝ е мъртво — проговори най-сетне Леон. — А то, вижте какво излезе!

Дори войниците на Мангу не посмяха да разделят семейството. Те гледаха притеснено встрани. Ча, родителите, братята и сестрите ѝ се бяха вкопчили в безмълвна прегръдка.

— Колко се радвам за Ча! — възкликна Юлиан. — Кой би помислил такава нещца!

Ким поклати глава. Тя държеше Кия в ръце и галеше гърба ѝ. Котката мъркаше доволно, а Ким гледаше чистото синьо небе.

Ако този велик и безкрайно могъщ Кьоке Тенгри наистина съществува, мислеше си Ким, би трябвало отсега нататък много да внимава за това малко семейство и никога повече да не ги разделя.

— Стига толкова — прекъсна ги грубо Мангу. — Стига с този театър!

С няколко крачки той се озова при Ча и я дръпна от родителите ѝ.

— Ти, жалък гадняр такъв! — развика се Ким. — Долу ръцете от момичето!

Мангу подсвирна възхитено през зъби.

— Какъв нрав! Забележително!

— Сега ще видиш ти какъв нрав имам! — изръмжа Ким и щеше да се нахвърли на Мангу, ако Леон не я беше хванал здраво.

— Успокой се! — рече ѝ тихо той. — Така няма да помогнеш. Трябва да запазим самообладание, иначе само ще влошим положението!

Ким отстъпи неохотно. Знаеше, че Леон е прав.

— Добре! — процеди тя. — Ще бъда послушна. Но този Мангу е същински трион за моите нерви.

— Напълно те разбирам — съгласи се Леон.

Роботърговецът скочи пъргаво на един камък и заговори с висок глас:

— Сега, след като тази трогателна среща приключи, да пристъпим към деловата част. Време е нашите малки приятели да ни покажат къде се намира гробът на Чингис хан.

— Не знаем къде е проклетият гроб! — не се стърпя Ким.

Мангу ѝ метна гневен поглед.

— Ама ти наистина си страшно вироглава — като любимата ми камила. Хубава, темпераментна, но невероятна проклета.

Ким завъртя очи.

— Чухте ли това? Той ме сравни с камила!

— С любимата ми камила! — поправи я Мангу, сякаш това променя нещо. — Но няма значение. Надявам се само твоите приятели да са по-умни от теб. — С елегантен жест роботърговецът извади сабята от ножницата си и я размаха над главите на децата. Чу се свистящ звук. — Много скоро ще се озовете съвсем близо до боговете, ако не пропеее — изсъска той. — Разбрахме ли се?

Мангу изгледа нещастните детективи един по един. А те усетиха как едни много неприятни ледени тръпки се разхождат по гърбовете им. Когато гневният поглед на роботърговеца спря върху Юлиан, момчето пристъпи крачка напред.

— Е, добре, ще ви заведем при гроба — рече то, сякаш това беше най-лесното нещо на света. Направи се, че не вижда изумените физиономии на приятелите си. Обаче Юлиан имаше план.

[1] Манакън — бог на лова. ↑

В ГРОБНИЦАТА

— Чудесно! Най-сетне един разумен човек — похвали го Мангу.
— Тогава да не губим повече време. Хей, ти, малкият, тръгвай напред!
— и той тупна окуражително Юлиан по рамото.

Юлиан поведе групата към най-близката пещера. Сърцето му биеше в гърлото. Следваха го Ким и Леон. Кия отново беше прибрана в пазвата на Ким.

— Какво, за Бога, си наумил? — прошепна Ким.

— Много просто! Надявам се да се изплъзнем от тази гадина. Пещерата, която ще ни върне у дома, не е далеч. Видях я преди малко!

— Наистина ли? — зарадва се Леон.

— По-тихо! — изсъска Юлиан. — Да! Открих я. Нали помните, че нашата пещера беше част от истински лабиринт.

Ким се усмихна доволно.

— Може да се скрием из тунелите. Бива си го твоя план.

— Добър е, но първо трябва да избягаме от Мангу и хората му — отрезви я Юлиан.

— Хей, не бързайте толкова, вие там! — изръмжа роботърговецът, който тъкмо влизаше в пещерата заедно с хората си и робите.

Приятелите се подчиниха с въздишка. Мангу се приближи към тях.

— Почакайте малко! — викна той и нареди на хората си да запалят няколко факли.

Отблясъците от пламъците затанцуваха по стените. Пещерата заплува в призрачна жълто-червена светлина.

— Там отпред един коридор води дълбоко в хълма — обади се Мангу. — Това ли е пътят, по който ще стигнем до гробницата?

Юлиан подръпна нервно долната си устна.

— Да, така ми се струва.

Робовладелецът го сграбчи за рамото. Очите му се впиха в момчето.

— Не ме интересува какво ти се струва! Кажи ми какво знаеш! И без трикове, предупреждавам те!

Кръвта се оттече от лицето на Юлиан.

— Да, това е пътят към гробницата — кимна той, молеше се с цялата си душа проходът да не се окаже сляп.

Мангу му подаде една от факлите.

— Води!

Юлиан се запрепъва в мрака. Мислите му препускаха лудо. Трябваше някак да се отдалечат от Мангу и хората му. Надяваше се внезапно пред тях да се появи коридор, по който да избягат и да се скрият.

Скалната галерия се изкачваше нагоре и все повече се стесняваше. От свода капеше вода и миришеше на влажна пръст и плесен. Трябваше да вървят плътно един след друг.

Къде е разклонението, трескаво се оглеждаше Юлиан. Къде е тъмната дупка, в която ще успеем да се скрием?

Нищо, нищо, нищо.

Пред него се виеше черен като ада проход. Той всеки момент можеше да свърши и да се сбъднат най-лошите предчувствия на Юлиан. Тогава вече щяха да си имат проблем.

Нещо падна на рамото му. Момчето го сграбчи инстинктивно и усети между пръстите си нещо дебело и космато. Нещо с много крака.

Юлиан изкрещя и метна гадината далеч от себе си. Тъмното петно падна на земята и изчезна с пъргавите си крака през един процеп в скалата.

— Намери ли гробницата? — прокънтя гласът на Мангу, изпълнен с надежда.

— Ох, не — призна Юлиан, като се опитваше да диша по-спокойно.

— Какво стана? — попита Ким, която вървеше зад него.

— Беше някакво насекомо — прошепна Юлиан и потръпна от отвращение. — Нещо като огромен паяк.

— Ама че работа — изпъшка Ким. — Да вървим напред!

Групата навлизаше все по-дълбоко в планината — галерията описваше полукръг. Дочу се ромолене. Подземна река, досети се Юлиан. Сигурно тя в течение на векове е издълбала в скалите лабиринта от проходи и пещери. В светлината на факлата той различи нещо, което накара сърцето му да забие учестено: кръстопът. Дали това беше сгодният случай да се изплъзнат от Мангу? Юлиан направи таен знак на приятелите си. Те кимнаха — бяха разбрали.

Ким обаче сбърчи чело. Беше й хрумнало нещо.

— Какво ще стане с Ча? — прошепна тя на Юлиан.

— По-късно ще се погрижим за нея — успокои я тихо момчето.

Достигнаха кръстопътя.

— Сега! — изсъска Юлиан и запрати факлата си към Мангу, който отстъпи сепнато назад.

Юлиан побягна. Приятелите му затичаха след него.

— Спрете веднага — заехтя гласът на роботърговеца в лабиринта.

Децата продължиха да тичат. Внезапно нещо изсвистя край ухото на Леон и се заби в скалата. Момчето с ужас разбра, че се размина на косъм със стрелата.

— Долу! — изрева той на приятелите си и се хвърли на земята.

Ким и Юлиан го последваха. Кия се измъкна от пазвата на Ким и направи гърбица.

— Нито крачка повече или сте мъртви! — прокънтя гласът на Мангу в прохода.

Той приближи с войниците си. Приятелите се предадоха разтреперени. Груби ръце ги сграбчиха и изправиха на крака.

— Аха, така значи! — крещеше Мангу. — Искате златото само за себе си. Не на мен тези номера, не и на Мангу, запомнете го! Това е последното предупреждение!

Край, мислеше си отчаяно Юлиан. Планът ми се провали, загубихме! Как ли ще реагира Мангу, когато разбере, че децата нямат представа къде се намира гробницата?

В този момент Кия отново ги спаси. Умната котка изсъска силно и затича развълнувана напред-назад.

— Какво става с това животно? — почуди се Мангу.

Юлиан се приведе към котката. Нещо блестеше на земята. Златна монета! — досети се Юлиан. Той я вдигна и триумфално я пъкна под носа на роботърговеца.

— Виждаш ли? На прав път сме! — извика Юлиан.

— Имаш късмет — изфуча Мангу и изтръгна жълтицата от ръката му. Гневът по лицето му изчезна. Сега в очите му се четеше единствено алчност.

— Тръгваме по този коридор! — нареди той.

Юлиан си отдъхна. Искаше да благодари на Кия, но котката изтича напред и поведе групата. След нея забърза и роботърговецът.

Няколко метра по-нататък коридорът ги изведе в голяма подземна зала. Мангу вдигна факлата високо над главата си. Мракът се разпръсна и откри потресаваща картина. Роботърговецът отстъпи назад и се блъсна в децата.

В средата на залата беше поставен трон. В трона седеше мъртвият хан и гледаше право в лицата на натрапниците. Пред трона бяха разстлани килими, върху тях бяха подредени ракли, гърнета, дрехи и други предмети. Сред тях — оръжията на хана — включително великолепната му сабя, която приятелите веднага разпознаха. Зад трона на хана, покрай стените, се бяха свлекли мъртвите слуги, които трябваше да го придружат в последното му пътуване към отвъдното.

Ча се притисна към родителите си. По лицата им се изписа смесица от страх и дълбоко благоговение.

— Гробницата — прошепна Мангу със страхопочитание. — Намерихме гробницата!

— Да — прошепна Ча. — Нарушихме покоя на великия хан. Той никога няма да ни го прости! Неговите онггон ще ни отмъстят!

— Затвори си устата! — изръмжа роботърговецът и направи няколко крачки към трона, спря, поколеба се за миг, сетне започна да претърсва раклите. Погледна в първата, после във втората, в третата.

— Нищо! — изрева той. — Празни са! Някой ни е изпреварил. Съкровището е изчезнало!

Ким не можа да скрие подигравателната си усмивка. Обаче смехът ѝ премина бързо, защото Мангу се нахвърли върху нея и приятелите ѝ с грозни крясъци.

— Кой е бил този осквернител? Да не сте вие? — викаше той, извън себе си от яд.

Приятелите завъртяха уплашено глави. Разтреперан от злоба, търговецът на роби се обърна и отново затършува в раклите на хана.

Юлиан хвърли незабелязано поглед през рамо. Дали да не опитат още веднъж да избягат? В този миг бяха последната грижа на Мангу...

Но наоколо бяха хората му. По-добре не, реши Юлиан, твърде рисковано е.

Тогава забеляза нещо на земята. Първо го взе за червей, но след като се взря по-внимателно, видя, че е тънка връв. Юлиан се наведе. Приличаше на фитилите, които беше виждал по коледните фойерверки. Внезапно кожата на тила му настръхна. Какво става тук?

В следващия миг Юлиан беше съвсем сигурен, че единият край на фитила води в гробницата, а другият някъде из проходите. В гърлото му заседна буца, когато проследи фитила през залата и видя здраво завързан квадратен вързоп. Юлиан не знаеше със сигурност какво е това, но го замъчи страшно подозрение: дали пък не е взрив! Трябва да излязат от гробницата колкото се може по-бързо.

ЛЕТЯЩИЯТ ОГЪН

— Това е капан — рече той твърдо. — Трябва да излезем оттук.

— Какво? Какви ги говориш? — изрева Мангу.

Юлиан посочи невъзмутимо вързопа и фитила.

— Виж сам.

Роботърговецът дотича при тях.

— Велики Кьоке Тенгри! — възкликна той. — Това е засада. Някой иска да ни изпрати на оня свят. Но който и да е, той е допуснал грешка: направил си е сметката без мен! Хайде да го открием!

И за ужас на децата Мангу нареди да се проследи фитила през лабиринта от подземни коридори.

— Този фитил ще ни заведе при мародерите! — процеди търговецът на роби и се разкикоти от удоволствие. — И тогава ще си разчистим сметките с тях! Да не сте издали нито звук оттук-нататък. Трябва да изненадаме тези типове!

Мангу поведе колоната. Държеше факлата ниско над земята, за да не изгуби от очи фитила. В същото време внимаваше да не го доближи опасно и да го подпали. След него вървяха Леон, Юлиан, Ким и Кия, после Ча със семейството си и накрая войниците на Мангу.

Вървяха в пълна тишина, промъкваха се снишени през мрачния лабиринт, осветяван само от факлата на Мангу и внимаваха за всеки звук.

След около четвърт час роботърговецът вдигна ръка. Всички застинаха. В прохода пред тях ивица дневна светлина показа, че са достигнали края на лабиринта. Мангу им направи знак да изчакат. Сетне се промъкна на пръсти още малко напред и изчезна зад един ъгъл. Не след дълго отново се появи и махна на останалите да го последват. В същото време извади сабята си.

— Това е краят на лабиринта, фитилът води навън. Но навън не виждам никого. Сега излизаме — нареди шепнешком той и подкани хората си също да са готови за бой.

Дано всичко свърши добре, мислеше си Юлиан. Какво ли ги очаква навън? Схватка? Може пък това да е техният шанс за бягство... Той пристъпваше бавно с неприятно чувство в стомаха.

Стана по-светло и внезапно се озоваха навън. Дневната светлина ги ослепи. Когато очите им привикнаха, пред тях се разкри познатият пейзаж: хълмове, а зад тях разлюлените треви на монголската степ, която се простираше до хоризонта.

— Фитилът води към онези скали — обади се Мангу.

Той местеше поглед по околните скали, които бяха отлично прикритие за всеки враг. Търговецът на роби вече не изглеждаше толкова уверен в себе си.

— Не се разпръсквайте — нареди той. Сетне тръгна към камънаците, между които се губеше фитилът. На крачка от тях го спря студен познат глас:

— Стой или си мъртъв!

Внезапно между околните скали се появиха стрелци, насочили лъкове към Мангу и останалите.

— Срамота... — изплъзна се от устата на Ким.

— Срамота ли? Според мен ние сме обградени — изпъшка ужасен Леон.

— Ннямам предвид това... — заекна Ким. — Погледни оня тип там вдясно!

Сега и момчетата го познаха. Там стоеше Кутула, шаманът, със сабята на хана в ръце.

— Хвърлете оръжията! — извика той силно.

Мангу не реагира, зяпаше Кутула с невярващи очи. Една стрела се заби в земята на сантиметри пред ботушите му и изненаданият роботърговец започна да проумява какво се случва. Безропотно хвърли сабята настрана и хората му го последваха.

— Каква среща! — разсмя се гръмогласно Кутула и тръгна към децата. — Избягайте, нарушихте волята ми. А трябваше да придружите хана в отвъдното. Но никога не е късно за това. Не трябва да лишаваме хана от вашата приятна компания.

Ким изгледа презрително шамана.

— А ти какво трябваше да правиш, а? Да ограбиш съкровищата на хана?

— Дръж си езика зад зъбите — процеди Кутула и вдигна сабята.

— Малката е напълно права — взе думата Мангу. — Гробът е ограбен! От теб!

— Ти какво се бъркаш? — ядоса се Кутула. — Какво търсиш тук, ако не съкровището на хана? Не си по-добър от мен. Аз обаче те изпреварих!

Шаманът прошепна нещо на един от хората си. Той кимна и изчезна.

— Изобщо не съм имал намерение да връщам хана в родината му — разприказва се Кутула. — Само луд би поел такъв риск, такъв изтощителен поход! И толкова разсипничество! Хубавото злато, хубавите скъпоценности — да изчезнат безполезни в един гроб! — Той погледна замечтано блестящата сабя на хана. — И това неподобно оръжие, изработено от майстор ковач, осветено от шаман! Нима трябваше да изчезне във влажния гниещ гроб? — Шаманът обходи с питащ поглед околните. — Не, и това би било разсипничество — отговори си той сам. — Тази сабя трябва да отиде в ръцете на мъж, който е достоен за нея.

— И този мъж, естествено, си ти — подигра го Ким, за щастие толкова тихо, че никой не я чу.

Появи се войникът на Кутула. Той водеше след себе си върволица камили, натоварени с чували и сандъци. Завърза ги при изхода на пещерата и се върна на мястото си.

Кутула направи подигравателен поклон:

— Ето ги и самите тях — несметните съкровища на хана!

Приятелите видяха как Мангу стисна гневно юмруци.

— Бурята беше на моя страна — продължи Кутула. — Проливният дъжд ни задържа. Това ми дойде тъкмо навреме. Престорих се, че съм говорил с боговете и духовете и оповестих, че ханът трябва да бъде погребан в областта Урдос. Естествено, трябваше да се подчиним на волята на боговете. През нощта наредих да погребат хана. И както повеляват нашите закони, неговите слуги и воители го последваха в смъртта. По голямата част от тях са погребани в друга пещера. Но аз се погрижих някои от нас да останат живи — аз и моите верни хора. А сега трябва да заличим всички следи, които водят към гроба.

— Аха, затова значи е бил фитилът — измърмори Юлиан.

— Умно момче — похвали го шаманът. — Ще изпратим гроба в отвъдното с летящия огън. Така никой няма да го открие. И най-вече никой няма да разбере, че аз съм взел съкровищата с мен.

— Къоке Тенгри ще те накаже страшно! — извика гневно Ча.

Кутула отметна глава назад и се разсмя гръмогласно.

— Никой няма да ми потърси сметка. Защото аз съм този, който притежава властта. Властта да управлявам и властта да съдя! А сега, стига толкова приказки. Ще размотаем фитила още малко, ще се скрием добре и след това ще го подпалим!

Юлиан си отдъхна. Добре поне, че бяха излезли от пещерата! Момчето направи крачка напред.

— Не, вие оставате тук! Обратно в лабиринта! — нареди шаманът. И той започна да пали няколко факли.

Юлиан пребледня. Това означава сигурна смърт! Той хвърли безпомощен поглед към приятелите си. Но и те не знаеха как да постъпят.

Кутула раздаде факлите на трима от своите хора.

— Заведете Мангу и хората му в пещерата. Нека да са съвсем близо до своя хан, когато летящият огън развихри цялата си сила! — И той се разхили като побъркан.

Хората на Кутула заблъскаха Мангу и войниците му към входа на лабиринта. Сетне поведоха Ча и родителите ѝ, накрая тримата приятели.

— Трябва да предприемем нещо! — прошепна Ким, изплашена не на шега. — И къде изобщо е Кия?

Тя се огледа и съзря котката, която се прокрадваше към една от тежко натоварените камили, завързана заедно с останалите животни точно пред изхода на пещерата. Приятелите се ококориха от изумление, когато Кия ухапа камилата по крака. Животното изрева и побягна.

— Спрете я! — изрева Кутула и понечи да се втурне след камилата.

— А пленниците? — попитаха хората му.

Кутула застина. Той очевидно не можеше да реши кое е по-важно.

Мангу използва колебанието му. Нахвърли се върху един от факлоносците и го повали с юмрук. Хората му също се окопитиха. Те

нападнаха обърканите стражи и в следващия миг в пещерния лабиринт се развихри ожесточен бой. Мангу успя да изкопчи сабята от ръцете на противника си. Със сабята в една ръка и с факел в другата, той се втурна към Кутула.

— Хайде, момчета, да изчезваме! — извика Ким и се затича към изхода на пещерата. От тъмното изникна Ча със семейството си.

През това време сражението продължаваше. Бляскаха саби, чуваха се виковете.

Леон видя, че Мангу се добра до шамана.

— Почакайте, непременно трябва да видя как ще свърши всичко това! — спря той приятелите си.

Мангу и Кутула обикаляха в кръг, дебнейки се взаимно. Внезапно шаманът се наведе и извади нещо от ботуша си. Беше кинжал. Кутула го метна светкавично и кинжалът се заби в гърдите на Мангу. Търговецът на роби се свлече с хъркане на земята, факлата падна от ръката му, точно до фитила и го подпали. Със светкавична скорост и тихо съскане пламъкът изчезна в пещерата.

— Не! — извика Кутула и се обърна.

Той понечи да изтича към входа, но Мангу успя да се надигне за последно, сграбчи Кутула за крачола и го събори на земята. Сабята му издрънча по каменистата почва. Шаманът удряше и риташе диво около себе си, но Мангу го държеше с желязна хватка.

— Трябва да излезем веднага оттук, бързо! След миг всичко ще полети във въздуха! — извика Юлиан и затича към изхода.

След минута бяха навън. Скриха се зад няколко големи скални блока. Кия се притисна към Ким.

— Браво, миличка! — похвали я момичето.

Никой не ги последва. Освен Кутула и Мангу, очевидно никой от сражаващите се не подозираше в каква опасност се намират. Приятелите се притиснаха към скалите. Юлиан стисна очи. Последва умопомрачителна експлозия. Земята се разтрепери. Град от камъни се посипа по скалните блокове, зад които се криеха приятелите. Грамаден сивкав облак скри небето и покри всичко със слой прах. Нов ужасяващ трясък. А после над местността легна призрачна тишина. Леон беше първият, който посмя да излезе от прикритието си.

— О, мили Боже — възкликна той, не вярвайки на очите си.

Пещерата се беше срутила и бе погребала всички под скалите: Кутула, Мангу, хората и товарните животни.

— Гробът на хана стана и техен гроб — рече Леон на приятелите си.

Ким поклати глава.

— Какъв ужасен край. Те станаха жертви на алчността си.

— Е, сега поне знаем, че съкровището на хана не е било ограбено — добави Юлиан. — Не вярвам да е останало нещо от него след тази експлозия. А гробът несъмнено е затрупан. Нищо чудно, че никой не го е открил до ден-днешен.

Зад скалите се появиха Ча и другите.

— Мисля, че ви дължим живота си, на вас и особено на вашата котка — рече момичето с усмивка. — Какво умно животно!

Кия вдигна глава към нея и измяука.

— Струва ми се, че тя разбра какво говоря! — рече Ча. — Но нима е възможно това!?

Ким също се засмя.

— Кой знае...

Ча сбърчи чело в недоумение. Тя размисли за минута, но после смени темата и обърна поглед към семейството си:

— Сега, когато отново сме свободни, ще се върнем у дома. Баща ми Алах предлага да дойдете с нас.

Детективите от машината на времето се спогледаха смутено. Накрая думата взе Юлиан.

— Благодарим за предложението. Но ние имаме друга цел.

И той посочи планините в далечината.

Ча наклони глава.

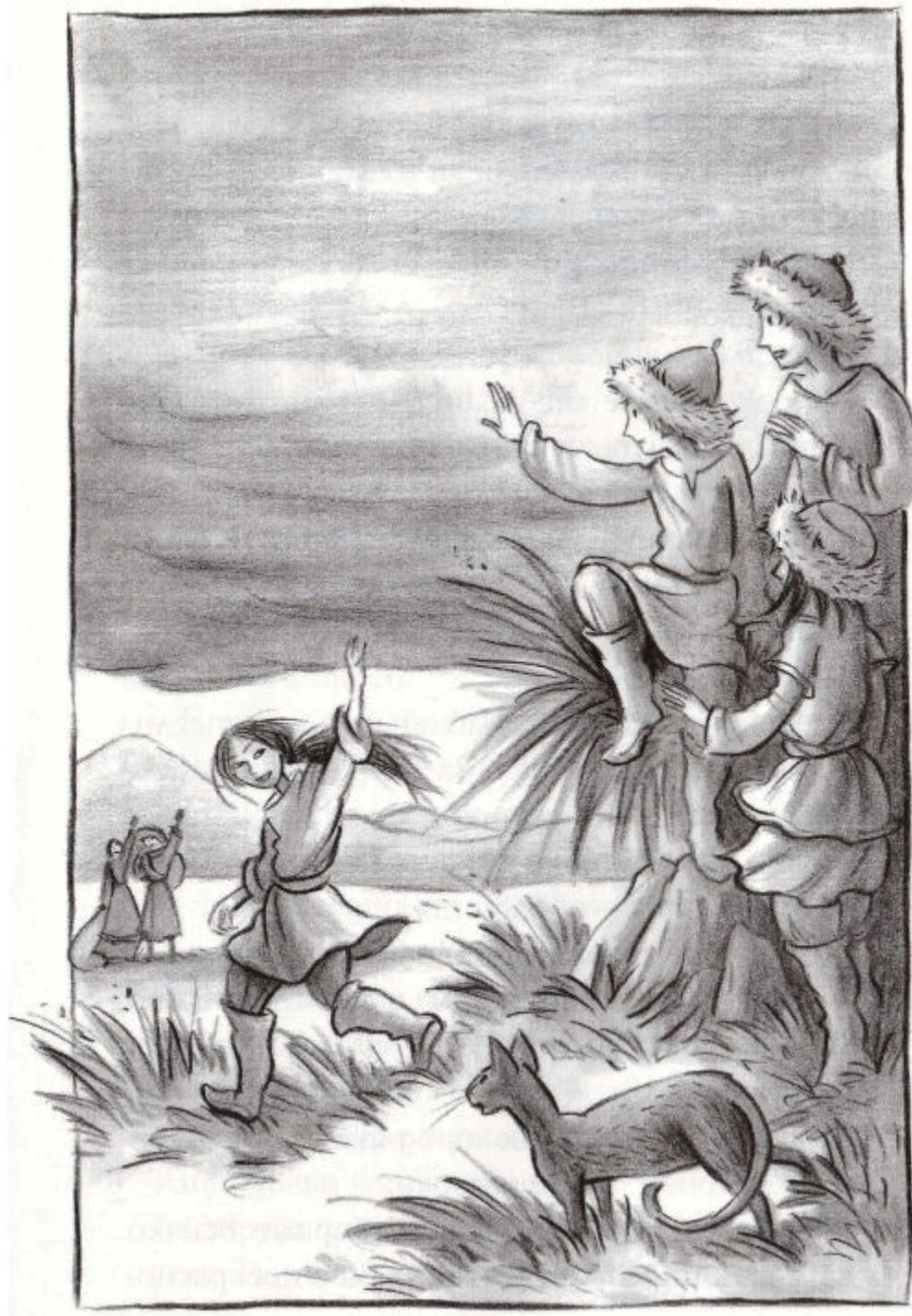
— Сигурни ли сте? Никой не би потеглил доброволно и без никаква закрила към тези сурови места — по устните ѝ заигра усмивка. — Освен ако някой не е някак различен. Също като котката — добави тя.

Децата не знаеха какво да отговорят.

— Още от самото начало имах чувството, че сте различни, че около вас има някаква магия — рече Ча.

Понеже приятелите продължаваха упорито да мълчат, тя продължи:

— Не е нужно винаги да разбираме всичко. Светът е пълен с чудеса и това е прекрасно.

После пристъпи към приятелите и ги прегърна един по един.
— И се грижете добре за себе си! — В очите ѝ блестеше влага.

Ча се обърна бързо и отиде при семейството си. Алах направи още един опит да убеди приятелите да тръгнат с тях. След учтивия им отказ, семейството потегли към своята родина.

— Трябва да открием нашата пещера, за да се върнем у дома — проговори със свито гърло Юлиан. — Мъчи ме носталгия по нашия мирен Зибентан. А вас? Сега вече всички загадки са разгадани, нали така?

— О, да — съгласи се Леон. — Надявам се само нашата пещера да не се е срутила при експлозията. Накъде да вървим, Юлиан? Нали преди малко откри пещерата.

Юлиан посочи на север. Сега и другите разпознаха входа с двата зъба. Изглеждаше непокътнат.

Пещерата ги посрещна със своите сенки и хлад. Щом очите на приятелите привикнаха към тъмнината, те различиха във вътрешността странна синкава светлина, която много напомняше светлината в Темпус. Юлиан и Леон тръгнаха право към мъждукащото синьо.

Само Ким се обърна още веднъж към степта, простряла се чак до склоновете на планините като безкраен зелен килим. Тя различи в далечината малка група хора, водена от мъничка фигурка.

— Да се пазиш много, Ча — прошепна Ким, възряна в безоблачното небе над тях. — Дано някой от онези могъщи богове там горе бди над теб. — Кия се потърка в краката ѝ и измяука тихо. Ким се засмя. — Щом така казваш, Кия, нека бъде така.

И те двете последваха своите приятели във вътрешността на пещерата.

Две седмици след завръщането си Ким, Леон и Юлиан седяха около една от масите в библиотеката на манастира „Свети Бартоломей“. Бяха избрали тихо ъгълче, далеч от останалите посетители на библиотеката, и разлистваха учебниците по химия без особен ентузиазъм. Предстоеше им изпит.

Кия се излежаваше с притворени очи на перваза на близкия прозорец, а козината ѝ блестеше на слънчевите лъчи.

— Никога няма да разбере тази Периодична система — изпъшка Ким.

— О, хайде, ще я разбереш — опита се да я окуражи Юлиан. — Просто я научи наизуст.

— Точно това не успявам — призна Ким и се прозя. — Тези формули направо ме побъркват...

— И с мен е така — измърмори Леон. — Просто не могат да намерят място в главата ми!

Той стана и се протегна. Погледът му падна върху рафта със списанията. Най-отгоре лежеше новият брой на „Нешънъл Джиографик“. Леон го разлисти. Внезапно възкликна:

— Не може да бъде!

Ким и Юлиан вдигнаха глави.

— Какво има там?

Леон отиде при приятелите си и разгърна списанието пред очите им.

Кия сякаш усети, че става нещо важно. Скочи от перваза и се присъедини към децата.

— Погледнете само — посочи Леон. — Нова експедиция ще търси гроба на Чингис хан!

Приятелите зачетеха текста, от който ставаше ясно, че в началото на същия месец екип от китайски и руски изследователи потегля на експедиция да търси гроба на легендарния владетел.

— Ще търсят при свещената планина Бурхан Халдун — прочете Юлиан. — Но те никога няма да намерят гроба там.

— Хм — замисли се Леон. — Но бихме могли да им подскажем, нали?

— Точно така — съгласи се Юлиан и допълни с усмивка: — Дори да се наложи да изпратим Ким още веднъж в степта...

Ким го изгледа намръщено.

— Защо пък точно мен? Да не мислиш, че ще отида при тези хора и ще им издам онова, което знаем благодарение на Темпус? И тогава край с нашата тайна!

Юлиан се усмихна още по-широко:

— Не, не, просто си мислех, че може да откриеш там мъжа на своя живот. Нали за малко не успя миналия път!

Тук Леон не се сдържа и се разсмя гръмко.

Ким присви очи:

— Много смешно, Юлиан — отвърна гневно момичето. Но после избухна в смях при спомена за неосъществената си женитба.

ЧИНГИС ХАН — ГОСПОДАРТ НА БЕЗКРАЙНОТО МОРЕ

Историците предполагат, че Чингис хан е роден през 1162 или 1167 г. В „Тайната история на монголите“ се казва, че момчето е родено „в годината на черния кон, на шестнадесетия ден от първия летен месец, по пладне“. По-нататък се описва, че новороденото бебе държало в дясната си ръка кървава топка, голяма колкото камък. Съсирекът приличал на червен скъпоценен камък и по това шаманите разбрали, че детето ще стане велик воин. Монголите имали обичай да кръщават мъжките си рожби на заловени храбри военнопленници. В деня, в който празнували раждането на момчето, в стана бил доведен татарският пленник Темуджин. Спазвайки традицията, Есугей Багатур, бащата на Чингис хан, кръстил на него новородения си син.

Есугей Багатур бил смел и почитан воин. Сред главатарите на родовете той се отличавал с особена храброст. Малкият Темуджин бил възпитаван сурово като неустрашим воин.

Когато навършил 9 години, според обичая баща му решил да го ожени. Избрал му за невеста девойката Бьорте. Според монголските традиции женихът и невестата трябвало да живеят 5–6 години заедно и едва тогава се вдигала сватба.

На връщане от сватосването Есугей Багатур бил убит от свои врагове татари. Семейството му било изхвърлено на произвола на съдбата в степта. Темуджин, едва 9-годишен, бил най-възрастният мъж, който трябвало да се грижи за майка си и братята си.

Според закона на степта на 14 години Темуджин наследил баща си и бил обявен за водач на рода. С войнствен характер като баща си, той постепенно подчинявал на властта си все по-големи територии. В главата на младия воин започнала да назрява мисълта да обедини разпръснатите монголски родове и племена — естествено под свое ръководство.

Тези планове не допаднали на племенните вождове, които искали да запазят влиянието си. Затова те се обединили и през 1186 г. успели

да разбият войските на Темуджин и неговите съюзници.

Темуджин обаче не се отказал от намеренията си. Минали десет години. Той търпеливо чакал втори шанс. И го получил. Съюзът на племенните вождове се разпаднал.

Дошло времето на Темуджин. Той събрал голяма войска и удържал бляскава победа. След нея нищо не било в състояние да спре целеустремения предводител. До 1206 г. той успял да обедини всички племена на територията на съвременна Монголия. През 1206 г. съветът на племенните вождове провъзгласил Темуджин за всемонголски повелител под името Чингис хан.

Със своята изключително боеспособна армия от над 150 000 души, Чингис хан подчинил между 1206 и 1209 г. един след друг народите на север и тангутите на юг. През 1210 г. нахлул в Китай, преодолявайки Великата китайска стена като подкупил охраната. Чингис хан повел войската си към вътрешността на страната като постилал пътя си с трупове. Летописни бележки от онова време описват как откъдето минат, войските на Чингис хан избиват всички хора и разрушават градовете. През 1215 г. китайската столица Пекин пада в ръцете на монголите.

През 1220 г. Чингис хан победил Мохамед Шах и завладява областта около Самарканд и Персия. През 1223 г. монголите подчиняват Южна Русия. Чингис хан е вече един от най-могъщите владетели на своето време. Империята му заема почти половината от Азиатския континент.

Военните успехи на монголите се дължали както на модерната, добре обучена и подвижна конна армия, така и на таланта на Чингис хан като стратег. Той никога не нападал, преди да се подготви внимателно за битката. Бил много хитър и обикновено държал противника в пълна неизвестност за реалната сила на своята армия.

През 1226 г. огромната армия на хана потеглила на поход срещу държавата на тангутите. Армията на Чингис хан окончателно подчинила тангутите след решително сражение през лятото на 1227 г. Това била последната битка на хана. На 18 август 1227 г. великият владетел внезапно починал. „Гайната история на монголите“ съобщава, че ханът умрял по време на поход срещу тангутите в областта Урдос след падане от кон. Това падане обаче било година преди това по време

на лов на диви коне. Историките се съмняват в тази версия, защото падането и смъртта на хана са твърде отдалечени във времето.

Известният немски монголист Валтер Хайсиг, съобщава, че в хроники от XVII век се описва, че ханът бил убит от жената на тангутския хан, изключително красивата Кюрбелдшин-хатун. В правото си на завоевател Чингис хан взел красавицата за жена. По време на първата и единствена брачна нощ тя ранила смъртно хана и след това се хвърлила в реката Хуанхъ, която монголите нарекли Хатун-мюрен — „Реката на царицата“.

Каква е действителната причина за смъртта на Чингис хан, едва ли някога ще разберем. Досега гробът му остава неизвестен, въпреки многобройните експедиции. Някои историци смятат, че той трябва да се търси в свещената планина Бурхан Халдун, където се погребвали високопоставени личности.

Според други той е в областта Урдос. Ван Сюцин, директор на института за изследване на Чингис хан в Китай разказва, че по време на похода си срещу тангутите ханът е запленил от степта Урдос и иска там да се изгради неговата гробница и там да бъде гробът му.

Според някои разкази погребалното шествие с тялото на хана било спряно от страшна буря. Всички източници обаче са единодушни, че ханът е погребан задно с 2000 слуги и 800 воители. Всички, които знаели къде се намира гробницата, били избити, както и хората, които шествието срещало по пътя си. Мястото, където бил погребан Чингис хан, нарекли Ик Коринг — голямо табу.

Ханът имал славата на решителен и целенасочен човек, но не и твърдоглав. Той бил умен и смел владетел, а поданиците му се прекланяли пред неговата честност, справедливост и великодушие.

От друга страна, Чингис хан бил страховит завоевател. Жесток с всички, които му се противопоставяли. Политическите си цели налагал с брутално насилие и безмилостна жестокост. В трета глава на „Тайната история на монголите“, в която се описва как Темуджин получава титлата Чингис хан, му се приписват следните думи: „На силните врагове шиите сечете! На горделивите големци ключиците трошете!“

През 1227 г. Чингис хан умира като император, чиято държава надхвърля размерите на Римската империя в годините на най-големия ѝ разцвет, владее над 500 млн. души, притежава несметни богатства,

враговете го наричат безмилостно жесток, а своите го почитат като бог. Животът и смъртта му са изпълнени с тайнственост, но едно нещо е абсолютно ясно, той никога не изневерява на монголския народ и традиции.

Издание:

Фабиан Ленк. Златото на Чингис хан

Немска. Първо издание

ИК „Фют“, София, 2008

Редактор: Илияна Владимирова

Илюстрации: Алмуд Кунерт

ISBN: 978-954-625-476-4

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.